KİTABIMI ÖĞRENİYORUM

DİYANET İŞLERİ BAŞKANLIĞI YAYINLARI

Diyanet İşleri Başkanlığı Yayınları: 641
Çocuk Kitapları: 163

Kitabımı Öğreniyorum

Yazan
Osman Özbağçe

Resimleyen
Dağıstan Çetinkaya

Yayın Yönetmeni
Mehmet Erdoğan

Görsel Yönetmen
Ali Fuat Saruhan

Düzelti
Ayşe Öztürk

Son Okuma
Mustafa Kaya
Ramazan Özalpdemir

Koordinasyon
Yunus Akkaya

Arka Kapak Yazısı
Sezai Karakoç'un *Sütun* kitabından

Din İşleri Yüksek Kurulu Kararı
01.09.2005 /142

2013-06-Y-0003- 641
ISBN 978-975-19-4891-5
Sertifika No: 12930
7. Baskı, 2013

Tasarım
Bordo Tasarım Bankası
www.bordobank.com

Baskı
Başak Mat. Tanı. Hiz. İth. İhr. Tic. Ltd. Şti.
(0312) 397 16 17

İletişim
Üniversiteler Mah. Dumlupınar Bul. No: 147/A
Çankaya / Ankara
Tel. : 0 (312) 295 72 93-94
Faks : 0 (312) 284 72 88
diniyayinlar@diyanet.gov.tr

SUNUŞ

Çocuklar merhaba!

Yüce Allah'ın bizleri huzur, mutluluk ve doğru yola ulaştırması için Sevgili Peygamberimize gönderdiği kitabımız Kur'an-ı Kerim'i okuyup anlamak hepimizin öncelikli görevidir. Onun kutlu çağrısına kulak vermeli ve onu anlamalıyız.

Kur'an-ı Kerim'i yeterince tanımadan onu anlamakta zorluk çekeriz. Elinizdeki kitapta; Kur'an-ı Kerim'in nasıl bir kitap olduğunu, içinde nelerin bulunduğunu, insanları ve toplumları nasıl değiştirdiğini, dünya ve ahiret hayatına tuttuğu ışığı, peygamberlerin örnek mücadelelerini sizlere anlatmaya çalıştık.

Kur'an-ı Kerim, önce bize yaratıcımızı tanıtır. Onun evreni, bütün varlıkları ve insanoğlunu nasıl yarattığını anlatır. Rabbimize nasıl dua ve ibadet edeceğimizi öğretir. Bize iyilik ve güzellikleri gösterdiği gibi kötülük ve çirkinliklerden de uzak durmamızı öğütler. O bize kendimizi tanıtır. Ailemize, toplumumuza, bütün insanlığa ve diğer varlıklara karşı görevlerimizi bildirir.

Kitabımıza inanır, buyruklarına uyarsak çok mutlu oluruz.

Rabbimiz çok seviyor bizi. Bizi sevdiği için Hazreti Muhammed'i (sas.) bize bir yol gösterici olarak gönderdi. Ona kutlu kitabımızı öğretti. O da öğrendiklerini bizimle paylaştı. Bize ve insanlığa kurtuluş yolunu gösterdi.

Rabbimizi çok seviyoruz. O bize sevmeyi öğretti. Evreni ve içindekileri bizim için yarattı. Bize hayat verdi, sağlık ve mutluluk verdi.

Rabbimizin yarattığı her şeyi seviyoruz; insanları, hayvanları, doğayı seviyoruz. Onlara karşı sorumlu olduğumuzu biliyoruz. Elimizden geldiğince görevlerimizi yerine getirmeye çalışıyoruz.

Sevgili çocuklar!

Kitabımız Kur'an-ı Kerim'i okuyup anlamanız için size sunduğumuz bu kitabı beğeneceğinizi umuyoruz. Size kutlu kitabımızı tanıtmaya ve onun güzelliklerini anlatmaya çalıştık.

Güzel kitabımızı okuyalım, okudukça güzelleşelim. Hep birlikte güzel bir dünya kuralım.

Siz bizim geleceğimizsiniz ve sizi çok seviyoruz...

DİYANET İŞLERİ BAŞKANLIĞI

KİTABIMI ÖĞRENİYORUM

DİYANET İŞLERİ BAŞKANLIĞI YAYINLARI

ANKARA
2013

İçindekiler

III. BÖLÜM

KUR'AN-I KERİM'DE NELER VAR?

IV. BÖLÜM

KISSALARDAN HİSSEMİZE DÜŞENLER

ت
و
ن
ظ

BİRİNCİ BÖLÜM

EN ÜSTÜN VARLIK İNSAN

Beklenen konuk

Dünyamız, çok uzun bir süreçten geçerek beklenen konuk için hazırlandı.

Güneşin etrafındaki yörüngesine yerleştirildi. Hem kendi etrafında hem de güneşin etrafında dönüyordu.

Kendi çevresindeki ve güneşin çevresindeki dönüş hızı, tam konuklarının yaşamasını sağlayacak ölçüdeydi. Kendi etrafında dönüşü gece gündüzü, güneşin etrafında dönüşü mevsimlerin oluşmasını sağlıyordu.

Güneşe olan uzaklığı ölçülüydü. Çok yakın olsaydı üzerindeki her şey yanıp kül olabilirdi. Çok uzak olsaydı bu sefer de donabilirdi.

Dışarıdan gelebilecek her türlü tehlikeye karşı tam koruma sağlayan bir atmosferle kuşatılmıştı.

Beklenen konuğun geçici hayatındaki konağı olmak üzere yaratılmıştı.

Gerçekten biz insanı en güzel biçimde yarattık.

(Tin Suresi, 4. ayet)

Biz insana şah damarından daha yakınız.

(Kaf Suresi, 16. ayet)

Nerede olursanız olun Allah sizinle beraberdir.

(Hadid Suresi, 4. ayet)

Göklerin ve yerin yaratılmasında, gece ile gündüzün peş peşe gelmesinde, insanlara faydalı mallarla yüklü gemilerin denizde süzülüşünde, Allah'ın gökten indirip ölü toprağı canlandırdığı suda, canlıları yeryüzüne yaymasında, rüzgârları ve yerle gök arasındaki bulutları yönlendirmesinde, düşünenler için Allah'ın varlığına ve birliğine işaretler vardır.

(Bakara Suresi, 164. ayet)

Öylesine güzelliklerle donatılmıştı ki bunları sayıp dökmeye Allah'tan başka kimsenin gücü yetmezdi.

Gelecek olan misafirin ihtiyaçlarını karşılayacak her şey en ince ayrıntısına kadar düşünülmüş, hiçbir eksik bırakılmamıştı.

Her şey hazır hâle geldikten sonra nihayet beklenen an gelip çattı.

Beklenen konuk yaratıldı ve bu güzel konağına indirildi.

O, dış görünüşüyle çok güzeldi.

Diğer canlılardan farklıydı.

Aklı ve iradesi vardı. Duygu sahibiydi. Düşünebiliyor, konuşabiliyordu.

Yaratıcı bu konuğa çok değer veriyordu. Çünkü onu çok seviyordu.

Güneş, her sabah bizim için doğar

Evrenin tek yaratıcısı vardır. O da Allah'tır. Allah vardı başka hiçbir şey yoktu. Allah; evreni, gezegenleri, yıldızları, ayı ve güneşi yarattı. Hayat verdi her şeye.

Allah, dünyayı bizim için yarattı. Onu, dağlar, ovalar, denizler ve ırmaklarla donattı. Rüzgârı, toprağı, suyu ve havayı yarattı. Işığı, rengi ve sesi yarattı. Bütün canlıları; bitkileri, kuşları, böcekleri ve çiçekleri bizim için yarattı. Ormanda çeşit çeşit, meyveli meyvesiz ağaçları yarattı. Rengarenk açan çiçekleri, bitkileri yarattı. Yemyeşil sarmaşıkları yarattı. Karıncadan file kadar bütün hayvanları yarattı.

Kimini ayaksız, kimini dört ayaklı, kimini çok ayaklı yarattı. Kuşlara uçması için kanat verdi. Balıklara yüzmesi için yüzgeç verdi. Arılara bal yapmasını öğretti. Dünyada ne yaratılması gerekiyorsa hepsini yarattı.

O, "ol" dediği için oldu her şey

Güneş, her sabah bizim için doğar. Sabah, bizim için olur. Irmaklar bizim için akar, çiçekler her bahar bizim için açar, kuşlar bize söyler şarkılarını. Bütün bunların hepsi bizim için. Allah bizi çok seviyor. Bizi sevdiği için bize bu kadar çok değer veren Allah'a ne kadar teşekkür etsek azdır.

Bitkiler türlü türlü, hayvanlar çeşit çeşit, çiçekler rengarenk, meyveler tat tat. Hepsinin ayrı bir güzelliği, ayrı bir özelliği vardır. Düşündüğümüzde, dünyanın güzelliklerini kavramaya güç yetiremediğimizi hissederiz. Dünya çok güzel, insan daha da güzel. Bu kadar güzel bir dünya, ondan daha da güzel bir varlığın hizmetine sunulmuştur. Allah, insanı varlıkların en güzeli ve en üstünü olarak yaratmıştır.

Bizi yoktan var eden, bize el ayak, göz kulak veren, bizi bir anne ve babadan yaratan Allah'a inanırız. Çünkü o, vardır ve birdir. Her şeyi tek başına, hiç kimsenin yardımına ihtiyaç duymadan yaratmıştır. Allah doğmamış ve onu kimse doğurmamıştır. Onun çocuğu yoktur. Buna ihtiyacı da olmaz. Biz, Allah'ın varlığını ve birliğini, yardımcısı olmadığını ve evrenin tek yaratıcısı olduğunu Peygamberimizden ve kitabımız *Kur'an-ı Kerim*'den öğreniriz.

Bir şeyi yaratmak istediği zaman sadece "ol" der, o da hemen oluverir.

(Yasin Suresi, 82. ayet)

Allah'ın yaratmasında hiç kimse bir düzensizlik bulamaz.

(Mülk Suresi, 3. ayet)

Dünya hayatı bir yolculuktur

Dünyaya gelmek, çıkılan bu yolculuğun ilk adımıdır. İnsan, adım adım yaşar hayatını. Adım adım büyür, gelişir ve yaşlanır. Gün gelir ölür, dünya hayatını tamamlar. Diğer canlılardan farklı olarak Allah'ın ona verdiği akılla hayatına yön verir. Bununla birlikte insan sahip olduğu akla rağmen dünyada başıboş bırakılmamıştır. İnsan, dünyadaki bu yolculuğunda sadece aklının rehberliğinde mutluluğa ulaşamaz. Onun bir yol göstericiye ihtiyacı vardır. Çünkü bu dünya, insanlar için aynı zamanda bir sınav yeridir.

O, geceyi ve gündüzü, güneşi ve ayı sizin hizmetinize verdi. Onun emriyle bütün yıldızlar da sizin hizmetinize verildi. Bunlarda kuşkusuz akıllı bir toplum için ibretler vardır.

(Nahl Suresi, 12. ayet)

Dünya hayatında doğru yolu gösterenler olduğu gibi bir de doğru yoldan saptıranlar vardır. Allah'ın buyruklarına karşı gelen şeytan insanları sürekli aldatmaya çalışır. Şeytan, insanların mutlu ve huzurlu bir şekilde yaşamalarını engellemek için olmadık hilelere başvurur. Onların akıllarını çelerek kötülükleri güzel gösterir ve onları doğru yoldan ayırarak çirkin işler yapmaya özendirir. Buna karşılık Allah, insanları çok sevdiği ve onların kötülüklerden uzak kalmasını istediği için peygamberler gönderir. Peygamberler de mutluluk yolu olan Allah'ın dinini insanlara öğretir. Eğer insanlar peygamberlerin öğütlerine uyarsa mutlu bir şekilde yaşar, şeytanın hilelerine kanarsa dünyada ve öteki dünya hayatı olan ahirette çok üzülürler.

Her şey bize emanet

Allah, bizi ve bu güzel dünyayı boş yere yaratmamıştır. İnsanlara birtakım sorumluluklar yüklemiştir. Her şey; bu dünya, canlılar ve hayatımız bize emanet edilmiştir.

Allah, bizlere sorumluluklarımızı yerine getirebilmek için akıl, düşünme ve konuşma yeteneği vermiştir. Daha güzel bir dünyada yaşamak için adalet ve merhamet duygusu vermiştir.

Dünyada, tıpkı bizim gibi can taşıyan birçok varlık yaşamaktadır. Çayır çimenin, kurdun kuşun, börtü böceğin, türlü türlü bitkilerin, rengarenk çiçeklerin de bir hayatı vardır. Bizim hayatımıza benzemese de onların hayatı da bir hayat, canları da bir candır. İşte bizler, can taşıyan hiçbir varlığı incitmemeye özen gösteririz. Çünkü

Allah katında gerçek din İslâm'dır.
(Âl-i İmran Suresi, 19. ayet)

Göklerde ve yerde ne varsa Allah'a aittir ve hepsi ona boyun eğmektedir.
(Rum Suresi, 26. ayet)

onlar bize emanettir. Bizim için yaratılmış olan diğer canlılardan, evrenin doğal dengesini bozmadan Allah'ın koyduğu ölçülere göre yararlanırız.

Din mutluluk yoludur

Bizi en iyi Rabbimiz Allah tanır. Çünkü bizim yaratıcımız odur. O bizi sever, biz de onu ve onun yarattıklarını severiz. Ne yaparsak mutlu, ne yaparsak mutsuz olacağımızı en iyi o bilir. Allah, dünyada bizim mutsuz olmamızı hiç istemez. Kötülük ve çirkinliklerden korunmamız, mutlu ve huzurlu yaşamamız için bize peygamberler göndermiştir. Peygamberler bizim gibi birer insandır. Ancak Allah onları insanların arasından seçer. Onları özel olarak korur, eğitir ve yetiştirir. Onlar erdemli, çalışkan, doğru sözlü, güvenilir ve yiğittir. Bize Allah'ın dinini öğretirler. Din, bizim mutlu olmamızı sağlayacak hayat bilgisi demektir. İnsanın önce yaratıcısıyla, sonra kendisi ve çevresiyle uyum içinde mutlu bir şekilde yaşamasının yolunu din gösterir.

Allah, her topluma bir peygamber göndermiştir.
(Yunus Suresi, 47. ayet)

Kur'an- Kerim'de adı geçen peygamberler:
Hazreti Âdem
Hazreti İdris
Hazreti Nuh
Hazreti Hud
Hazreti Salih
Hazreti İbrahim
Hazreti Lut
Hazreti İsmail
Hazreti İshak
Hazreti Yakup
Hazreti Yusuf
Hazreti Eyyüp
Hazreti Şuayp
Hazreti Musa
Hazreti Harun
Hazreti Davut
Hazreti Süleyman
Hazreti İlyas
Hazreti Elyesa
Hazreti Yunus
Hazreti Zülkifl
Hazreti Zekeriya
Hazreti Yahya
Hazreti İsa
Hazreti Muhammed (sas.)

Hazreti Âdem'den Hazreti Muhammed'e

Allah insanlara peygamber gönderdi, onları yalnız bırakmadı. Hazreti Âdem, hem ilk insan hem ilk peygamberdir. Bütün insanların atasıdır. Herkes Hazreti Âdem'in soyundan gelmiştir. Hepimiz Hazreti Âdem'in çocuklarıyız. Bunun için insana âdemoğlu da denir. Hazreti Âdem'den Hazreti Muhammed'e (sas.) kadar birçok peygamber gelmiştir. Bizim Peygamberimiz Hazreti Muhammed (sas.), son peygamberdir. Allah, ondan sonra peygamber göndermeyecektir.

Biz, peygamberlerin hepsine inanırız. Bütün peygamberleri kendi Peygamberimiz gibi severiz. Çünkü onları da Allah göndermiştir. Hepsi de insanlara aynı doğruları anlatmıştır. Onların görevi, insanlara doğru yolu göstermektir. Allah bir olduğuna göre insanlara değişik zamanlarda, peygamberler aracılığıyla gönderdiği din de birdir. Bunun için Allah'tan gelen bütün dinlere İslâm, bütün peygamberlere de İslâm peygamberi deriz.

İnsanlar, tarih boyunca kendilerine öğretilen dini zamanla değiştirmiştir. Allah'ın gönderdiği bir peygamber yaşadığı topluma dini anlatmış. Ancak insanlar, o peygamberin ölümünden bir süre sonra Allah'ın gönderdiği dine kendi inanç ve düşüncelerini katmışlar. Böylece Allah'ın dinini bozmuşlar. Bunun üzerine Allah, insanları uyarmak için yeni bir peygamber göndermiştir. Peygamberimiz Hazreti Muhammed'e (sas.) kadar bu böyle devam etmiştir.

Özünde Allah'ın gönderdiği her din aynıdır. Ancak insanlara iyi ve güzel bir hayat yaşamaları için sunulan dinin özü değişince insanlar gerçek mutluluğa ulaşamaz. Sonuçta insanlar Allah'ın dininden yoksun kalır. Allah, insanlar gerçeklerden

habersiz kalmasın diye yeni peygamberler göndererek iyiliği ve doğruluğu sürekli hatırlatmıştır.

İşte bizim dinimiz İslâm, insanlar tarafından bozulmamış tek dindir. Çünkü bizim dinimizin ilkeleri yüce kitabımızda yazılıdır. Yüce kitabımız ise bugüne kadar hiçbir değişikliğe uğramamıştır.

Şimdi kısaca kutsal kitapları tanıyalım.

Bunlardan başka Kur'an-ı Kerim'de kendilerinden söz edilen Üzeyir, Lokman ve Zülkarneyn adlarındaki üç kişinin peygamber olup olmadığı kesin değildir.

Kutsal kitaplar

Peygamberler, Allah ile bizim aramızda kurulmuş birer köprüdür. Her peygamber, Allah'ın sözlerini bize ulaştıran bir elçidir. Allah'ın peygamberlerine gönderdiği bilgilere vahiy denir. Vahiy, Allah'tan gelen haber, Allah'ın sözleri demektir. Allah'ın sözlerinin toplandığı kitaplara kutsal kitap denir. Allah'ın, insanlara doğru yolu göstermesi için seçtiği peygamberlere gönderdiği bilgilerin toplandığı kitaplardır.

Allah, bazı peygamberlere kitap, bazılarına birkaç sayfadan oluşan kitapçıklar göndermiştir.

Bugün dünyada, Allah'tan geldiğine inanılan 4 büyük kitap vardır. Bunlar *Tevrat, Zebur, İncil* ve bizim kitabımız *Kur'an-ı Kerim*'dir. *Tevrat* ve *Zebur* Yahudilerin, *İncil* Hristiyanların, *Kur'an-ı Kerim* ise bizim kitabımızdır. *Kur'an-ı Kerim*'den önce indirilen kitaplara inanan insanlara ehli kitap denir.

Tevrat

Tevrat, Hazreti Musa'ya gönderilmiş ve Yahudilerin kutsal kitabıdır. Bilinen en eski kutsal kitaptır. Yahudilik hem bir dinin hem bir ırkın adıdır. Bunun için Yahudilik, sadece Yahudi olanların dinidir. Hazreti Musa'ya gönderilen *Tevrat*'ın aslı korunamamıştır. *Tevrat* adı altında toplanan bilgiler zamanla insanlar tarafından değiştirilmiştir.

Kuşkusuz bu Kur'an'ı biz indirdik. Onun koruyucusu da elbette biziz.
(Hicr Suresi, 9. ayet)

Zebur

Zebur, Hazreti Davut'a gönderilmiş ve Yahudilerin *Tevrat*'tan sonraki ikinci kutsal kitabıdır. Bugün bir bölüm olarak *Tevrat*'ın içinde yer almaktadır. İlk defa ne zaman kitap hâline getirildiği kesin olarak bilinmemektedir. *Zebur,* mezmur adı verilen bölümlerden oluşur. İçinde emir ve yasaklar bulunmaz. Şiir şeklinde yazılmış bir öğütler kitabıdır.

İncil

İncil, Hazreti İsa'ya gönderilmiş ve Hristiyanların kutsal kitabıdır. Hazreti İsa hayattayken yazılmamıştır. Hazreti İsa'dan sonra birçok din adamı kendine göre bir *İncil* yazmış ve bunlar bir araya toplanamamıştır. Herkes kendi elindeki *İncil*'i doğru kabul etmiş ve ona inanmıştır. Bu karmaşık durum, tarih boyunca Hristiyanlar arasında inanç karışıklığına sebep olduğu gibi çoğu zaman da kanlı din savaşlarına yol açmıştır. Hristiyan din adamları, bu karmaşayı gidermek ve kitap birliğini sağlamak için Hazreti İsa'nın doğumundan 325 yıl sonra İznik'te büyük bir toplantı düzenlemiştir. Günlerce süren uzun tartışmalardan sonra kitapların sayısını ancak dörde indirebilmişlerdir. Bugünkü *İncil,* işte bu dört kitabın bir araya getirilmesiyle oluşmaktadır.

Kur'an-ı Kerim

Kur'an-ı Kerim, Allah'ın insanlara doğru yolu bulmaları için gönderdiği en son kitaptır. Ondan sonra başka kutsal kitap gelmeyecektir. Getirdiği ilkeler kıyamete kadar geçerlidir.

Kur'an-ı Kerim'in diğer kutsal kitaplardan en önemli farkı, Peygamberimiz hayattayken yazılmış olmasıdır. Ayrıca Peygamberimiz, birçok kişiye kendisine gelen ayetleri ezberletmiştir. Bu köklü gelenek, o günden bugüne kadar gelmiş ve bundan sonra da devam edecektir. *Kur'an-ı Kerim,* Peygamberimiz vefat ettiğinde Müslümanların elinde yazılı olarak vardı. Oysa *Tevrat*, Hazreti Musa'nın ölümünden 700 yıl sonra, *İncil*

ise Hazreti İsa'dan 100-150 yıl sonra yazılıp kitap hâline getirilmiştir.

Kur'an-ı Kerim, belli bir millete ve zamana değil bütün insanlara hitap eder. Yüce Allah, kutsal kitabımız *Kur'an-ı Kerim*'i kıyamete kadar bizzat kendisinin koruyacağını bildirmiştir. Bu sebeple onun bir harfini bile değiştirmeye hiç kimsenin gücü yetmez. Çünkü o, korunmuş bir kitaptır.

İnsan, *Kur'an-ı Kerim*'de Allah'ın çizdiği yoldan sapmadan ilerlediği sürece onun sevgisini kazanır. Allah çok seven ve çok sevilendir. İnsanı ve evreni sevgisiyle yaratan ve yüreklerimize sevgiyi yerleştiren odur. Düşünsenize, yerlerin ve göklerin, bildiklerimizin ve bilmediklerimizin, her şeyin yaratıcısı Yüce Rabbimizin sevgisini kazanmaktan daha büyük bir ödül olur mu? Evet biz, sevgi medeniyetinin çocuklarıyız.

Beni yaratan ve bana doğru yolu gösteren odur. Beni yediren ve içiren odur. Hastalandığımda beni iyileştiren de odur.

(Şuara Suresi, 78, 79, 80. ayetler)

Rabbin, bal arısına dağlardan, ağaçlardan ve insanların yaptıkları çardaklardan kendine evler yap, sonra meyvelerin her birinden ye ve Rabbinin sana kolaylaştırdığı yaylım yollarına gir, diye ilham etti. Onların karınlarından farklı renklerde bal çıkar. Bunda insanlar için şifa vardır. Düşünen bir toplum için bu büyük bir ibrettir.

(Nahl Suresi, 68, 69. ayetler)

OKUYALIM...

ARI, ADINA İNEN SUREYİ ANLATIYOR.

Ben küçücük bir bal arısıyım. Allah'ın yarattığı şu kocaman dünyada, onun içindeki milyonlarca, milyarlarca canlının en küçüklerinden biriyim.

Yüce Allah, insanlara gönderdiği son kutsal kitabında bana özel bir yer ve önem vererek benden bahsetmektedir. Hazreti Muhammed (sas.) de Allah'ın emri gereği *Kur'an-ı Kerim*'den bir sureye benim adımı vermiştir. Bunu öğrenince çok mutlu oldum.

Bu surede Yüce Allah, bana nasıl yuva yapacağımı, nasıl petek öreceğimi, kilometrelerce uzakta da olsa yolumu şaşırmadan gidip en güzel çiçeklerden bal özü alıp nasıl bal yapacağımı öğretti.

Bizler de bu emre boyun eğerek mükemmel bir geometrik plân ve matematiksel oranla hareket ederiz. Önce altıgen şeklindeki bal mumu hücrelerinden oluşan mimarlık harikası peteği meydana getiririz. Sonra türlü türlü çiçeklerden yorucu çabalar sonucu elde ettiğimiz bitki öz sularını kendi gövdemizde bin bir beceriyle bala dönüştürürüz. Sonra bu balı peteğin her odacığına özenle doldururuz. Bu işi diğer arı kardeşlerimizle iş bölümüyle ve hiç hata yapmadan var gücümüzle çalışarak yaparız.

Rabbimiz bize öğrettiğinden beri lezzetli mi lezzetli, aynı zamanda da şifa kaynağı olan balı yapmak için gece gündüz çalışıp didiniyoruz. Dünyanın sonuna kadar da hiç durmadan çalışacağız.

Rabbimiz, bizi örnek vererek hiçbir şeyi boşuna yaratmadığını, hiçbir varlığın önemsiz ve değersiz olmadığını anlatıyor. Ağaçlara, kuşlara, renk renk çiçeklere, coşkun akan nehirlere, gökyüzünün şirin kandilleri yıldızlara bakarak sonsuz güç ve kudretin ancak kendisine ait olduğunu anlamamızı istiyor. Hepimizi bu güzeller güzeli dünyamızın eşsiz dengesini bozmadan bütün canlıların mutluluğunu artıracak işler bekliyor. Ne olur unutmayalım! İnşallah sizler bunları merak edip araştırırsınız ve biz

arıları her gördüğünüzde bu sözlerimi hatırlarsınız.

Peki acaba sizler hangi konularda Allah'a itaat etmelisiniz? Hiç düşündünüz mü? Bunun için öncelikle çokça *Kur'an-ı Kerim* okumanız gerekiyor. Sadece benim adımın geçtiği bu surede dahi birçok konu yer almaktadır. Gelin bu sureye bir göz atalım.

İsmimin geçtiği sureyi merak ettiniz değil mi? Öyleyse hemen söyleyeyim. Nahl Suresi adını benden aldı. Nahl, bal arısı demektir. Bu sure *Kur'an-ı Kerim*'in 16. suresidir.

Nahl Suresinin ayet sayısı 128'dir. Bu ayetlerde yerlerin, göklerin ve onlarda bulunan bütün varlıkların güzellikleri, birbiriyle uyum içinde olmaları ve insanlara hizmet etmeleri anlatılıyor.

İnsanların bütün bunlar üzerinde düşünmelerine ve Allah'ı tanıyıp ona ibadet etmenin önemine vurgu yapılıyor. İnkâr edenlerin sonlarının nasıl olacağına, *Kur'an-ı Kerim*'in indiriliş gayesine, aklı kullanmanın ve düşünmenin önemine dikkat çekiliyor.

Kısaca iman, inkâr, adalet, iyilik, düşünme, akıl, sözünde durma, bilgi, sabır ve takva bu surede vurgulanan temel konulardır.

Aklıma gelmişken şu konuyu da sizlerle paylaşmadan sözlerimi bitirmek istemiyorum. Hazreti Muhammed'in (sas.), bütün varlıklara karşı ne kadar hassas davrandığını biliyor musunuz? Savaş sırasında bile askerlerine ve arkadaşlarına, "Sakın hayvanları öldürmeyin, ağaçlara, bitkilere zarar vermeyin. Çocuklara, hanımlara, ibadet hâlindeki diğer din mensuplarına ve onların ibadet yerlerine saldırmayın." ifadelerine, günümüz dünyası ne kadar muhtaçtır değil mi? Ben bunları işitince çok duygulandım. Nasıl duygulanmayayım ki âlemlere rahmet olarak gönderilen bir peygamber, bizler gibi küçücük bir varlığa önem veriyor ve insanlara, bizlere karşı iyi ve güzel davranmayı tavsiye ediyor.

İKİNCİ BÖLÜM

KİTABIMIZI TANIYALIM

Bir melek geldi ve ona oku dedi

Allah, Peygamberimize *Kur'an-ı Kerim*'in ilk ayetlerini Nur dağındaki Hira mağarasında vahyetti. Cebrail, Alak Suresinin "Oku!" ile başlayan ilk beş ayetini burada getirdi.

Peygamberimize vahiy ilk defa 40 yaşındayken geldi. Aylardan Ramazan, yani oruç tuttuğumuz aydı. Günlerden de pazartesiydi. 610 yılında gerçekleşen bu olay, Peygamberimizin vefatına kadar devam eden vahyin başlangıcıydı. *Kur'an-ı Kerim*'in gelmeye başladığı bu geceye Kadir Gecesi denir. Müslümanlar bu geceyi dua ve ibadetle kutlar.

Kur'an okunduğu zaman susun ve ona kulak verip dinleyin ki Allah size merhamet etsin.

(A'raf Suresi, 204. ayet)

Kitabımızın güzel adları var

Kur'an-ı Kerim, okunması ibadet olan *Kitap*'tır.

Kur'an-ı Kerim, hak ile batılı, doğru ile yanlışı, iyi ile kötüyü ayırt eden *Furkan*'dır.

Şüphesiz bu Kur'an en doğruya iletir. Güzel ve iyi işler yapanlara büyük bir karşılığın olduğunu müjdeler.
(İsra Suresi, 9. ayet)

Kur'an-ı Kerim, insanlığın yolunu kıyamete kadar aydınlatacak *Nur*'dur.

Kur'an-ı Kerim, bütün ahlâkî sorunları tedavi edecek *Şifa*'dır.

Kur'an-ı Kerim, en tehlikeli yollarda bile yolumuzu kaybettirmeyecek *Huda*'dır.

Kur'an-ı Kerim, insana yaratıcısını ve kendini unutturmayacak *Zikir*'dir.

Kur'an-ı Kerim, Yüce Allah'ın sözü *Kelâm*'dır.

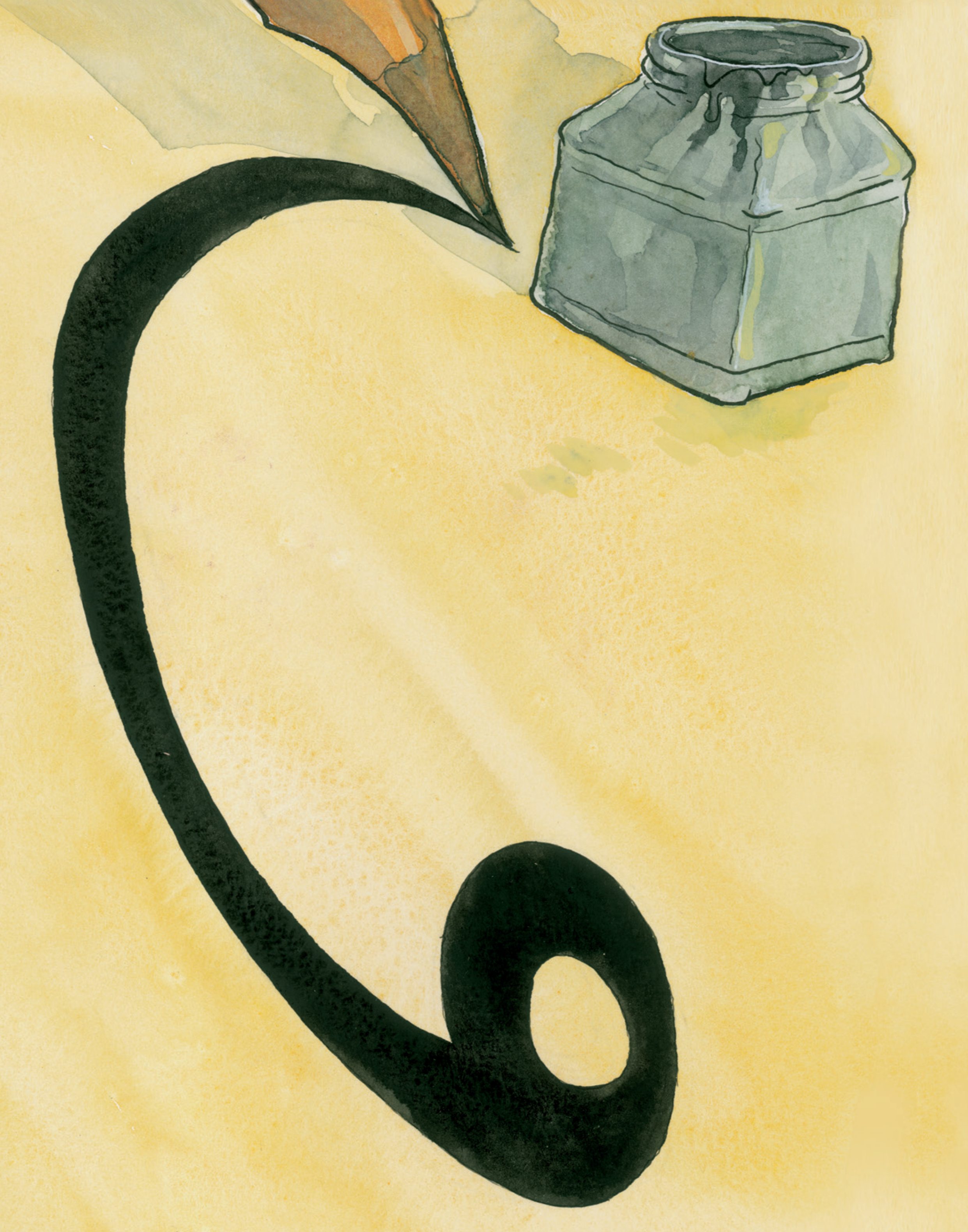
Çiçek çiçek ayetler birer birer geldiler

Kur'an-ı Kerim'deki her bir cümleye ayet denir. Ayetler bazen birkaç harf bazen de bir sayfa uzunluğundadır. *Kur'an-ı Kerim'de* toplam 6236 ayet vardır.

Kur'an-ı Kerim, Peygamberimize bir defada gelmemiş, bölüm bölüm gelmiştir. Bazı ayetler, genellikle belli bir olayın ardından gelir ve o olayla ilgili açıklama getirirdi. Bu süreç tam 23 yıl devam etmiştir. Bu, *Kur'an-ı Kerim*'deki bilgilerin daha iyi kavranıp özümsenmesi içindi. Bizler nasıl gün gün büyüyorsak, bir ev nasıl tuğla tuğla yükseliyorsa, bir fidan nasıl yavaş yavaş boy atıyorsa işte *Kur'an-ı Kerim* de böyle tamamlanmıştır.

Peygamberimiz, 23 yıllık peygamberlik döneminin 13 yılını Mekke'de, 10 yılını da Medine'de geçirmiştir. Bunun için Mekke'deyken gelen ayetlere Mekkî ayet, Medine'deyken gelen ayetlere de Medenî ayet denir. *Kur'an-ı Kerim*'in Mekke'de inen ayetlerinde daha çok iman esasları, ahiret inancı ve ahlâk ilkeleri anlatılır. Medine'de inen ayetlerde ise genellikle aile ve toplumu ilgilendiren konular yer alır.

Ayetlerden oluşan bölümlere sure denir. *Kur'an-ı Kerim*'de 114 sure bulunur. Sureler de ayetler gibi bazen kısa bazen

uzun olur. Örneğin, Bakara Suresi tam 48 sayfadır. Kitabımızın en uzun suresidir. Buna karşılık bir satırlık sure de vardır. Örneğin Kevser Suresi bir satırdır. Böylece ayetler sureleri, sureler de *Kur'an-ı Kerim*'i oluşturur.

Her işin başı bismillah

Kur'an-ı Kerim'de biri hariç bütün sureler besmeleyle başlar. Onu okumaya besmeleyle başladığımız gibi günlük hayatımızda da her işe besmele çekerek başlarız. Besmele "Bismillâhirrahmanirrahim" ya da kısaca "Bismillah" demektir. "Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla" anlamına gelir. Bir işe Allah'ın adını anarak başladığımızda Allah bize yardım eder ve işimizi kolaylaştırır. Yemek yerken, okula giderken, ders çalışırken, yatarken hep besmele çekeriz. Besmele, Müslümanların dilinden hiç eksik olmaz. Dükkânlar besmeleyle açılır ve yolculuğa besmeleyle çıkılır. Besmele, kültürümüzün temel sembollerinden biridir.

Surelerin adları

Kur'an-ı Kerim'deki surelerin her birinin bir adı vardır. Sureler, adlarını bazen İbrahim, Yusuf ve Muhammed gibi peygamber adlarından; bazen yıldız (Necm), ay (Kamer) ve güneş (Şems) gibi gökteki varlıklardan; bazen Taha, Yasin, Kaf, Sad ve Nun gibi surelerin başlarındaki ilk kelime veya harflerden; bazen İsra, Mücadele ve Hucurat gibi Peygamberimizin hayatındaki olaylardan; bazen İnsan, Nas, Nisa ve Meryem gibi doğrudan insandan; bazen Cin, Münafikun gibi topluluklardan; bazen Kıyame, Nebe ve Tekvir gibi ahiret hayatından ve bazen de örümcek (Ankebut), arı (Nahl) ve karınca (Neml) gibi hayvanlardan alır. Bir sure de adını incir ağacından (Tin) almıştır.

Kur'an-ı Kerim'den sureler

Besmele, *Kur'an-ı Kerim*'in anahtarı, Fatiha Suresi ise kapısıdır. Fatiha "açan" anlamına gelir. Bu sure *Kur'an-ı Kerim*'in özüdür. Fatiha'da övgü ve yüceltilmeye lâyık tek varlığın Allah olduğu, sadece ona ibadet edilip ve ondan yardım isteneceği anlatılır.

Günlük hayatımızda, namaz ve dualarımızda en çok okuduğumuz sure Fatiha'dır. Yaptığımız duaların sonunda Fatiha okuruz. Ölen yakınlarımıza dua etmek için onların ruhuna da Fatiha okuruz.

Kur'an-ı Kerim'in Fatiha'dan sonra en çok okuduğumuz suresi İhlâs'tır. İhlâs, samimi olmak, dinin özüne uygun davranmak demektir. Allah, bu surede kendini en özlü biçimde tanıtmaktadır. Bundan dolayı bu sure tevhit inancının özüdür.

De ki: O Allah birdir. Her şey varlığını ona borçludur, ona muhtaçtır, o hiçbir şeye muhtaç değildir. O, ne doğurmuş ne de birisi tarafından doğrulmuştur. Hiçbir şey ona denk ve benzer değildir.

(İhlâs Suresi)

Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla. Her türlü övgü, âlemlerin Rabbi olan Allah içindir. O Rahman ve Rahim'dir. Ödül ve ceza gününün tek hâkimidir. Ey güzel Allah'ım, yalnız senin için ibadet eder ve yalnız senden yardım isteriz. Bizi doğru yola, güzellik verdiklerinin yoluna ilet. Bizi kötülerin yolundan ve karanlıklardan uzak tut!

(Fatiha Suresi)

Kur'an-ı Kerim'de en çok okuduğumuz surelerden biri de Yasin'dir. Yasin kelimesinin "ey insan" anlamına geldiği kabul edilir. Bu sure *Kur'an-ı Kerim*'in kalbi sayılır. Müslümanlar arasında en çok okunan surelerdendir. Özellikle cuma geceleri ve kabir ziyaretlerinde okumaya özen gösterilir. Bu surede İslâm inancının ilkeleri, Allah'ın birliği ve kudretini gösteren deliller, insanın yaratılışı ve öldükten sonra dirilişi gibi konular anlatılır.

Rahman Suresi de çok okuduğumuz surelerdendir. Bu sure, Allah'ın güzel isimlerinden biri olan Rahman kelimesiyle başladığı için bu adı alır. Rahman, yarattıklarına merhamet eden anlamına gelir. Bu surede İslâm ahlâkının ilkeleri, Allah'ın birliği ve kudretini gösteren delillerle insanlara verdiği sayısız nimetlerden söz edilir.

Cüzler bol bol güler yüzler

Güzel kitabımız *Kur'an-ı Kerim,* ayet ve surelerin dışında bir de cüzler şeklinde bölümlere ayrılmıştır. Bu bölümleme *Kur'an-ı Kerim*'i okurken bize kolaylık sağlar. Kitabımızın başından itibaren her yirmi sayfasına bir cüz denir. Her cüzün başlangıcında sayfanın kenarında bizi bekleyen bir gül resmi vardır. Bu güllere cüz gülleri denir. Bir kişi cüzü okuyup bitirdiğinde yeni cüzde önce bu gülücükle karşılaşır. *Kur'an-ı Kerim*'de böyle 30 cüz gülü bulunur.

Söz uçar yazı kalır

Peygamberimiz, Allah'tan kendisine parça parça vahyedilen ayetleri önce okuma yazma bilen Müslümanlara yazdırırdı. *Kur'an-ı Kerim*'i yazan kişilere vahiy kâtibi denir. Onların görevleri gelen her ayeti yazmaktı. Peygamberimize gelen her ayet bu kişiler tarafından eksiksiz olarak yazılırdı. Aralarında Hazreti Ebubekir, Hazreti Ömer, Hazreti Osman, Hazreti Ali

ve Sabit oğlu Zeyd gibi birçok kişinin bulunduğu bu insanlar sayesinde *Kur'an-ı Kerim* hiçbir değişikliğe uğramadan günümüze kadar gelmiştir.

Peygamberimizden sonra Müslümanların başına Hazreti Ebubekir geçmiştir. Onun zamanında, Hazreti Ömer'in teklifiyle *Kur'an-ı Kerim* bir kitap hâline getirilmiştir. Bu amaçla *Kur'an-ı Kerim*'i ezbere bilen hafızların şahitliğiyle yazılmış sayfalar bir araya toplanmış ve buna "Mushaf" denilmiştir. Bu kitap, ölünceye kadar Hazreti Ebubekir'in yanında kalmıştır. Hazreti Ebubekir'den Hazreti Ömer'e, onun ölümünden sonra Peygamberimizin eşi olan kızı Hazreti Hafsa'ya, ondan da Hazreti Osman'a geçmiştir.

Hazreti Osman zamanında İslâm devletinin sınırları çok genişlemiştir. Birçok kişi İslâm dinini seçmiştir. Böylece Müslümanların sayıları ve toprakları artmıştır. Bunun üzerine İslâm ülkesinin dört bir tarafına birer tane *Kur'an-ı Kerim* göndermek ihtiyacı doğmuştur. Bu ihtiyacı karşılamak üzere ana kitap kabul edilen bu kitap esas alınarak *Kur'an-ı Kerim* çoğaltılmıştır. Çoğaltılan bu kitaplar ülkenin 7 büyük şehrine gönderilmiştir. Bugün hepimizin evinde bulunan *Kur'an-ı Kerim* işte bu kitaptan çoğaltılmıştır.

Kur'an bülbülleri: Hafızlar

Kur'an-ı Kerim'i bir baştan bir başa ezberleyenlere hafız denir. Hafızlık çok değerli bir iştir. Hafızlar, *Kur'an-ı Kerim*'i baştan sona hafızalarında tuttukları için onlara yürüyen Kur'an da denir. Bazılarımız yürüyen Kur'an yerine, yaşayan Kur'an demeyi tercih ederiz. Aslında onlara canlı Kur'an da diyebiliriz.

Bugün neredeyse her mahallede *Kur'an-ı Kerim*'i ezbere bilen bir hafız vardır. Hafız yoksa bile aşır okumasını bilen birisi elbet bulunur. Aşır okumak, *Kur'an-ı Kerim*'den herhangi bir

bölümü ezbere okumaya denir. Büyüklerimizden biri, “Hadi bir aşır oku da dinleyelim.” dediği zaman *Kur'an-ı Kerim*'den bir bölümü ezberden okumamızı istemiş olur. Öyleyse *Kur'an-ı Kerim*'den ezberlediğimiz her bölüme de aşır denir.

Hatim: Kur'an-ı Kerim'i baştan sona okumak

Hatim, *Kur'an-ı Kerim*'i baştan sona okumaktır. Her yıl Peygamberimiz, Ramazan gecelerinde o güne kadar gelen ayetleri Cebrail'e okurdu. Cebrail de ona okurdu. Böylece Peygamberimiz ve kendisine vahiy getiren melek, karşılıklı olarak birbirlerine *Kur'an-ı Kerim*'i okurlardı. Peygamber okur melek dinler, melek okur peygamber dinlerdi! Bu şekilde karşılıklı okumaya mukabele denilir. İşte bu uygulama, hem mukabele geleneğinin oluşmasında hem de kutsal kitabımız *Kur'an-ı Kerim*'in günümüze kadar hiç değişmeden ulaşmasında önemli bir etken olmuştur.

Oruç tuttuğumuz Ramazan ayında hatim indirmeye ayrı bir önem vermemizin sebebi de budur. Ramazanda, bu güzel hatırayı yaşatmak için orucumuzu tutarken bir de *Kur'an-ı Kerim*'i başından sonuna kadar okuyup hatmederiz.

Hat İstanbul hattat İstanbul

Kur'an-ı Kerim'i güzel bir şekilde yazmak için geliştirilmiş bir sanat vardır. Bu sanata hat sanatı adı verilir. Bu sanatla uğraşan kişiye hattat denir.

Bu yazının özel malzeme ve kalemleri, uyulması gereken birtakım yazı kuralları ve yazı çeşitleri vardır. İyi bir hattat olabilmek için bu sanatı bilen bir ustadan ders almak gerekir. İnsan, güzel bir hatla yazılmış *Kur'an-ı Kerim*'e bakmaya doyamaz. Böyle bir *Kur'an-ı Kerim*'in sayfaları rengarenk ve yazısı çok güzeldir.

Peygamberimiz buyuruyor ki:
Sizin en iyiniz, Kur'an'ı öğrenen ve öğretendir.
(Buharî, “Kur'an'ın Faziletleri”, 21)

Peygamberimiz buyuruyor ki:
İslâm beş temel üzerine kurulmuştur: Allah'tan başka ilâh olmadığına ve Muhammed'in (sas.) onun elçisi olduğuna şahadet etmek, namaz kılmak, zekât vermek, haccetmek ve Ramazan orucunu tutmak.
(Buharî, "İman", 2)

Kültürümüzde sadece *Kur'an-ı Kerim* değil, aynı zamanda sanat değeri taşıyan hat tabloları da vardır. Bu tablolarda çoğu zaman Allah, Muhammed gibi isimler yazılıdır. Birçoğumuzun evleri ve camilerimizin duvarları bu güzel tablolarla süslüdür. Dünyada hat sanatının en güzel örneklerini atalarımız vermiştir. Bundan dolayı bütün dünyada, "*Kur'an-ı Kerim* Mekke'de indi, Mısır'da okundu, İstanbul'da yazıldı." sözü çok ünlüdür. Birçok hattatın yazdığı *Kur'an-ı Kerim* vardır. Bugün bizim elimizde bulunan *Kur'an-ı Kerim*, Hafız Osman hattıyla yazılmıştır.

Kur'an-ı Kerim'i güzel okumak

Kur'an-ı Kerim kitapların en güzelidir. Ondan daha güzel kitap yoktur. Sözlerin de en güzelidir. Ondan daha güzel söz yoktur. Biz Müslümanlar, onu elimizden geldiğince güzel okumaya çalışırız. Bundan büyük mutluluk duyarız.

İlk başlarda *Kur'an-ı Kerim*'de yazım işaretleri yoktu. Dinimiz dünyaya yayılıp Müslümanların sayısı arttıkça, yeni Müslüman olan kardeşlerimiz *Kur'an-ı Kerim*'i okumayı öğrenirken bazı zorluklarla karşılaştı. Bu zorlukları aşmak için *Kur'an-ı Kerim*'e yazım işaretleri kondu. Bunlar okunuşu çok kolaylaştırdı.

Kur'an-ı Kerim'i güzel okumak da bir sanattır. Güzel sesli bir insanın okuduğu *Kur'an-ı Kerim*, dinleyen herkesi etkiler. Elbette hepimiz böyle güzel okuyamayız. Bize düşen, yapabildiğimiz kadar doğru ve güzel okumaya çalışmaktır.

Kur'an-ı Kerim okumaya başlamadan önce abdest alırız, sonra "Euzübillâhi mineşşeytanirracim. Bismillâhirrahmanirrahim." deriz. *Kur'an-ı Kerim*'i güzel bir şekilde, tane tane okudukça güzelleşiriz. Güzelliğimize güzellik katarız!

Etkileyen kitap

Sevgili Peygamberimiz her gece Mekke'deki evinin avlusunda güzel sesiyle *Kur'an-ı Kerim* okurdu. *Kur'an-ı Kerim,* insanları öylesine etkilerdi ki inanmayan Mekkeliler bile geceleyin gizlice *Kur'an-ı Kerim* dinlemeye gelirdi. Yine bir gece Mekke'nin ileri gelenlerinden üç kişi gizlice Peygamberimizi dinlemek için geldiler. Sonra evlerine dönerken yolda karşılaştılar. Bir türlü birbirlerine *Kur'an-ı Kerim* dinlemekten geldiklerini söyleyemediler. Ancak gerçeği hepsi de anlamıştı. Hem *Kur'an-ı Kerim*'i inkâr et hem de gizlice onu dinlemeye gel. Olacak iş değildi. Bir duyan olursa olanları nasıl açıklayacaklardı? Bir gören olur, sakın bir daha *Kur'an-ı Kerim* dinlemeye gelmeyelim, diye birbirlerine söz verdiler. Ancak ertesi gece yine dayanamayarak gizlice *Kur'an-ı Kerim* dinlemeye gittiler. *Kur'an-ı Kerim* inkâr edenleri bile böylesine derinden etkiliyordu.

Kur'an okuyacağın zaman kovulmuş şeytandan Allah'a sığın.

(Nahl Suresi, 98. ayet)

Kur'an-ı Kerim doğru söyler açık açık

Kur'an-ı Kerim herkesin anlayabileceği bir kitaptır. Okuması kolay, okumasını öğrenmesi kolay ve anlaması kolaydır. Kitabımız, bize söyleyeceğini açık ve anlaşılır bir şekilde söyler. *Kur'an-ı Kerim*'in en temel özelliği, okunması ve ezberlenmesinin çok kolay olmasıdır. Dünyada bu özelliğe sahip ikinci bir kitap yoktur.

Kur'an-ı Kerim, bazen bize anlatmak istediklerini daha iyi kavramamızı sağlamak için bazı hikâyeler anlatır. Bunlar, kıssadan hisse almak misali, bize güzel öğüt veren hikâyelerdir.

Bazen bazı ayetleri anlamakta zorluk çekeriz. Genellikle bu tür ayetlerde birçok edebî sanat kullanılmıştır. Bu sanatları bilmeyenlere bazı ayetler biraz anlaşılmaz gelebilir. O zaman da tefsir kitaplarına bakarız. Tefsir kitapları, bizlere *Kur'an-ı Kerim*'i

açıklayan kitaplardır. Bir de meal vardır. Meal, *Kur'an-ı Kerim*'in herhangi bir dile çevrilmesidir. Örneğin *Kur'an-ı Kerim*'in dilimize tercüme edilmesine *Kur'an-ı Kerim*'in Türkçe meali deriz. Tefsir ise ayetlerin ayrıntılı bir şekilde açıklanmasıdır.

Bir ayetin bize ne dediğini daha iyi anlamak, iyice kavramak istediğimizde, başvurmamız gereken kitaplar tefsir kitaplarıdır. Sadece Türkçesini öğrenmek istersek, o zaman bir meale başvururuz. Örneğin her gün namaz kılarken okuduğumuz Fatiha Suresinde geçen, "Elhamdülillâhi rabbil âlemin." cümlesinin Türkçesini öğrenmek istediğimizde hemen bir meale bakarız ve bunun, "Her türlü övgü âlemlerin rabbi olan Allah'adır." anlamına geldiğini öğreniriz. Ancak bu ayetin daha ayrıntılı ve geniş bir açıklamasını merak ettiğimiz zaman da açar bir tefsir kitabı okuruz. Çünkü orada daha ayrıntılı açıklamalar vardır.

O, insanları aydınlığa çıkaran kitaptır

Kur'an-ı Kerim, insanları en doğru ve en güzel olana çağırır. Onun çağrısına kulak verenler; haksızlıkların, zulümlerin, insan onuruyla bağdaşmayan tutum ve davranışların karanlık dünyasından İslâm'ın sonsuz aydınlığına kavuşur. Onun yol göstericiliğinde insanlar; zayıfların, yetimlerin ve kimsesizlerin koruyucusu olur. Benciller, cimriler ancak onun rehberliğinde bu kötü huylarından kurtulur.

Kur'an-ı Kerim'in ilkelerini benimsemiş Müslümanlar, komşuluk haklarına uyar. İnsanlar, onun yol göstericiliğinde helâl kazanç peşinde koşar; harama, yalana dolana bulaşmaz. Yalanın yerini doğruluk, ikiyüzlülüğün yerini samimiyet, kendini beğenmişlik ve böbürlenmenin yerini alçakgönüllülük, bencilliğin yerini fedakârlık alır.

Daha önce değer verilmeyen kadınlar, onunla hak ettikleri saygıya kavuştu. İnsanlar, onunla kız ve erkek çocuklarının

Allah'tan bir hediye olduğunun bilincine vardı. Engellilere merhametle yaklaşmayı, onlara yardımcı olmayı ve onları topluma kazandırmayı ondan öğrendi. İnsanlık için bir utanç olan kölelere onunla bir umut ışığı ve özgürlük yolu açıldı.

Kur'an-ı Kerim, insanlığın üzerine aydınlık bir güneş gibi doğdu. Onunla karanlığın yeri aydınlık, zulmetin yeri nur oldu. Onunla hak, hukuk, güven, huzur, barış ve mutluluk geldi. Onunla erdemli insanlar arttı.

Kur'an-ı Kerim insanlara kötülüklerden arınmayı öğretti.

Kur'an-ı Kerim insanlara paylaşmayı öğretti.

Kur'an-ı Kerim insanlara dostluğu, kardeşliği öğretti.

Kur'an-ı Kerim insanlara barışı ve sevgiyi öğretti.

Kur'an-ı Kerim insanlığa medeniyeti öğretti.

OKUYALIM...

KARINCA, ADINA İNEN SUREYİ ANLATIYOR.

Biliyorsunuz Yüce Allah, Sevgili Peygamberimiz Hazreti Muhammed'e (sas.) ayetler indirmiştir. Bunlar da *Kur'an-ı Kerim*'de bir araya getirilmiştir. İşte Neml Suresi, biz karıncaların atalarıyla Süleyman Peygamber arasında geçen olayı anlatmaktadır.

Size kendimi tanıtayım. Ben küçücük bir karıncayım. Yüce Allah, *Kur'an-ı Kerim*'de adımı anmakla bana çok büyük bir değer verdi. Bundan dolayı ne kadar mutlu olduğumu anlatamam. Ayrıca öldürülmesini yasakladığı hayvanlardan biri de biziz. Yuvalarımızın yakınında ateş yakılmasına bile izin vermemiştir.

Önce isterseniz hep birlikte *Kur'an-ı Kerim*'in 27. suresi olan karınca suresini (Neml) tanımaya çalışalım. Bu sure 93 ayettir. Başlıca şu konular anlatılıyor: Yüce Allah'a iman ve yalnız ona ibadet etmenin önemi, vahye iman; göremeyeceğimiz, bilemeyeceğimiz şeylerin sadece Allah tarafından bilinebileceği, her türlü rızkı ve nimeti verenin Allah olduğu ve bunlar için Allah'a teşekkür etmemiz gerektiği, Süleyman Peygamberle Belkıs arasında geçen olaylar; Musa, Salih ve Lut Peygamberin yaşadıkları. İşte bütün bunlar benim adımı taşıyan Neml Suresinde anlatılıyor. Bazı insanlar, ibret dolu hikâyelere, türlü türlü nimet ve güzelliklere rağmen Allah'a iman etmiyor. Bunları düşündükçe Allah'a teşekkür ediyorum.

Süleyman Peygamberin hikâyesinden önce sizlere karıncaları tanıtayım. Eminim okuyunca çok şaşıracaksınız.

Biz karıncalar kraliçe, erkek ve işçi karıncalar olmak üzere

üç türe ayrılırız. Her bir türümüz görevini bilerek dünyaya gelir. Sizler gibi okula, eğitime, sınavlara, karnelere ihtiyacımız yoktur. Çünkü bize bunları doğrudan Rabbimiz öğretir.

Boyumuzun çok küçük olmasına ve zayıflığımıza rağmen Yüce Allah, bizlere düzenli olma, ince hesaplar yapma, iş bölümü ve çalışkanlık gibi pek çok güzel özellik vermiştir. Hayat şartlarımız çok zordur. Bir buğday tanesini yuvamıza taşımak saatlerimizi alabilir. Bu sebeple Allah, sayıları yüz binlere varan koloniler hâlinde yaşamamızı dilemiştir. Bizleri diğer bütün varlıklar gibi farklı güzellik ve yeteneklerle donatmış ve içinde bulunduğumuz şartlara uyum sağlayabilecek özelliklerde yaratmıştır.

Biz karıncalar yuvalarımızı yerin altında kurarız ve onları birçok yolla birbirine bağlarız. Çünkü bizleri tehdit eden yüzlerce tehlike vardır. Bunlar bazen insanlar bazen de yağmurdur. Yüzme bilmediğimiz için suda hemen boğuluruz. O insanlar yok mu, bazen fark etmeden bazen de bilerek bizi ezer. Oysa birazcık dikkatli yürüyüp önlerine baksalar bizim başımıza bu kötü şeyler gelmez. Sizlerin daha dikkatli olmasını isterim.

Şimdi gelelim hikâyeye. Yüce Allah, birçok varlığı Süleyman Peygamberin hizmetine vermişti. Rüzgâr onu istediği yere taşır, kuşlar ona bilgi toplar, dağlar onunla beraber Allah'ı anar, birçok varlık ona hizmet ederdi. Allah, Hazreti Süleyman'a peygamberliğin yanında engin bilgi, hükümdarlık, hazineler, kuşların ve diğer hayvanların dillerini anlama yeteneği vermişti. Bunlara sahip olmasına rağmen hiçbir zaman büyüklük taslamamıştı. Çünkü o, bunların Allah'ın bir armağanı olduğunu biliyordu. Karşıdan karşıya geçen ka-

Karıncalar, karınca vadisine geldikleri zaman içlerinden biri, yuvalarınıza girin; Süleyman ve ordusu farkına varmadan sizi ezmesin, dedi. Bunu duyan Süleyman, gülümsedi ve ey Rabbim beni, hem bana hem anne ve babama verdiğin nimete teşekkür etmeye ve seveceğin iyi işler yapmaya yönelt. Sevginle beni iyi kulların arasına kat, dedi.

(Neml Suresi, 18, 19. ayetler)

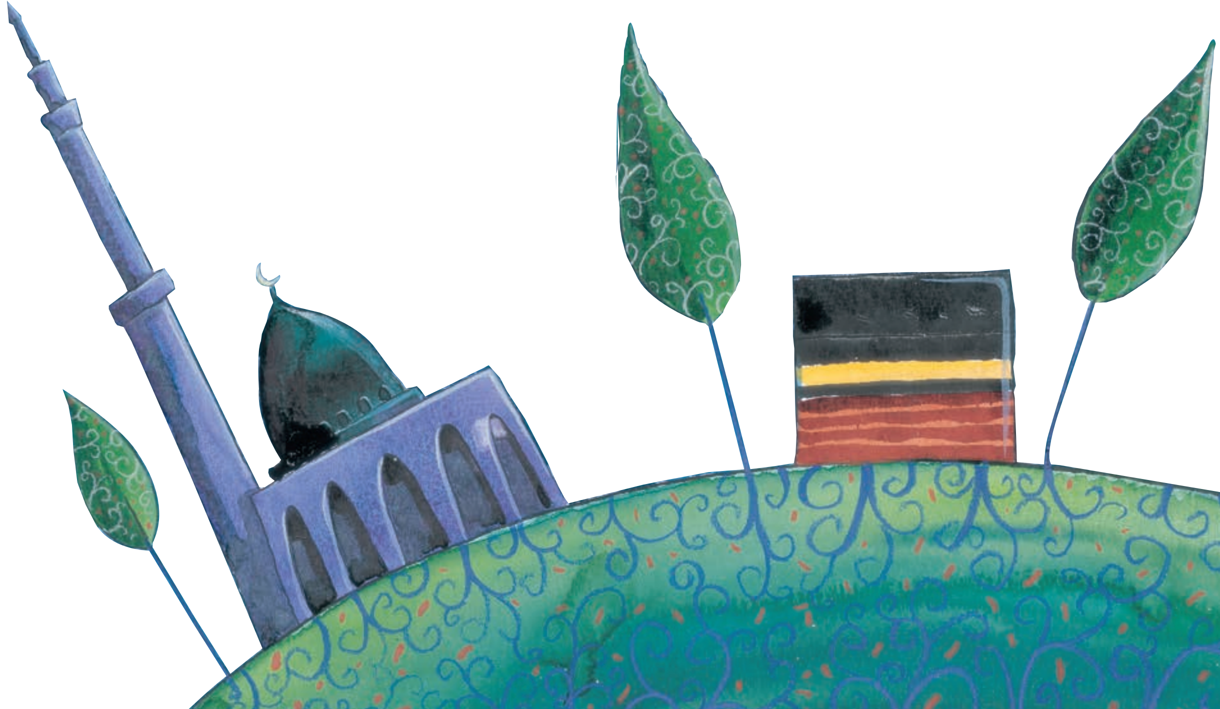

rıncaları bile ezmekten çekinecek kadar merhamet ve sevgi dolu bir yüreğe sahipti.

Süleyman Peygamber, kendisi ve ailesi için Rabbine dua etti. Rabbinden, onun sevgisini kazanacak iyi işler yapma fırsatı ve gücü vermesini, kendisini ve ailesini cennette iyi kullar arasına koymasını istedi.

Bu sure bize gösteriyor ki yeryüzündeki bütün canlılar Allah'a itaat etmektedir. Öyleyse insanlar, yeryüzünün sadece kendilerine ait olmadığını, hiçbir canlıya zarar verme haklarının bulunmadığını bilmelidir. Bütün canlıların; karıncanın, arının, kuşun, örümceğin farkına varıp onlarla bu dünyayı paylaşmak zorunda olduklarını unutmamalıdırlar.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

KUR'AN-I KERİM'DE NELER VAR?

Kur'an-ı Kerim'in ana konuları

Kur'an-ı Kerim'in ana konusu Allah ve insandır. O bize Allah'ı, insanı, varlıkları ve dinî görevlerimizi bildirir. Allah'a, kendimize, anne ve babamıza, ailemize, bütün insanlara, diğer canlılara ve çevreye karşı görevlerimizle ilgili rehberlik eder ve yol gösterir. *Kur'an-ı Kerim,* her konuda insanları doğru yola iletir. Allah'a ve peygambere itaat edilmesini ister.

Kur'an-ı Kerim'de; iman esasları, ibadetler ve ahlâk ilkeleri yanında, yeme, içme, evlilik, ekonomik ve sosyal ilişkiler gibi insan ve toplum hayatıyla ilgili pek çok konuda ayetler vardır. Ayrıca peygamberlerin kıssaları ve geçmiş toplumların yaşadığı bazı olaylar anlatılır, insanların bunlardan ibret ve dersler çıkarması istenir.

Allah'a ibadet edin ve ona hiçbir şeyi eş koşmayın. Anne babaya, akrabaya, yetime, yoksula, komşuya, arkadaşa, yolcuya ve yanınızda çalışanlara iyilik edin. Allah, kibirlenip böbürlenenleri sevmez.

(Nisa Suresi, 36. ayet)

Ey müminler! Bir topluluk diğer bir topluluğu alaya almasın. Belki de onlar kendilerinden daha iyidir. Kadınlar da kadınları alaya almasın. Belki onlar kendilerinden daha iyidir. Birbirinizi karalamayın, birbirinizi kötü lâkaplarla çağırmayın. İmandan sonra fasıklık ne kötü bir unvandır! Kim de tövbe etmezse, işte onlar zalimlerdir.

(Hucurat Suresi, 11. ayet)

Kur'an-ı Kerim bize iman esaslarını öğretir

Kur'an-ı Kerim, her şeyden önce insanları inanmaya çağırır. Bu çerçevede nelere inanmamız gerektiğini bize öğretir. *Kur'an-ı Kerim*'in çağırdığı iman ilkelerinin başında Yüce Allah'ın varlığı ve birliği gelir. Sonra Allah'ın meleklerine, gönderdiği kitaplara, peygamberlere, ahiret gününe, her şeyin Allah'ın takdiri ve dilemesiyle meydana geldiğine iman gelir. Bunlar, Allah'a inanmaya bağlıdır. Allah'a, onun bildirdiği iman ilkelerine gönülden inanırız.

Kur'an-ı Kerim insanları İslâm'a çağırır. İman edenlerin neler kazanacaklarını açıklar. İnanmayanların ise karşılaşacakları kötü sonuçları bildirir. Bunlarla ilgili geçmişte yaşanmış olaylardan örnekler anlatılır.

Kur'an-ı Kerim'de en çok tevhit inancına önem verilir. Tevhit, Allah'a inanmak ve onun birliğini kabul etmektir. Allah'ı bilerek sadece ona ibadet etmek ve ondan başka hiçbir gücü tanrı edinmemektir. Tevhit ilkesini kabul edenler asla putlara tapmaz ve onlardan yardım istemez. Zaten cansız taş parçalarına tapmak, onlardan medet ummak akıllı bir insana yakışmaz. Ancak bilgisiz ve cahil kişiler böyle işler yapar. İnsan, Allah'ı hakkıyla bilirse onun isteklerini daha iyi kavrar.

Yüce kitabımızın tevhit inancına verdiği önemden dolayı tevhide, *Kur'an-ı Kerim*'in kalbidir diyebiliriz. Bir kişi, Allah'ın varlığı ve birliğini zedeleyecek davranışlar yaparsa inancı bundan çok büyük zarar görür. Kalbi duran insan öldüğü gibi zayıflayan inanç da zamanla yok olur.

İman ettikten sonra imanımızın gereklerini söz, eylem ve davranışlarımıza yansıtmamız; haramlardan ve kötülüklerden kaçınmamız gerekir. Bunu güzel ve faydalı işler, yani salih

amel yaparak ortaya koyabiliriz. Yaptığımız her iyi ve güzel iş, salih ameldir.

Kişi, imanının harekete geçirmesiyle iyiliklere ve güzelliklere yönelir, kötülüklerden uzak kalır. Bu imanın doğal bir sonucudur. Çünkü iman eden kişi, *Kur'an-ı Kerim*'in gösterdiği ölçüler içerisinde yaşamaya özen gösterir. Bu da doğal olarak kişiyi duyarlı bir Müslüman ve herkes tarafından sevilen iyi bir insan olmaya, iyilikler yapmaya ve kötülüklerden uzaklaşmaya yöneltir.

Kur'an-ı Kerim, bu dünya hayatının geçici olduğunu, insanların öldükten sonra tekrar dirileceğini ve ahiret yurdunda bu dünyada yapıp ettiklerinin hesabını vereceğini anlatır. Bu konuda uyarılarda bulunur. Allah'ın gösterdiği şekilde yaşayanlara sonsuz ahiret mutluluğunun müjdesini verir. Böylece dünya hayatının geçici bir hayat olduğunu, ahiret hayatının ise sonsuza kadar devam edeceğini *Kur'an-ı Kerim*'den öğreniriz. Her insan öldükten sonra dünyada yaptıklarının karşılığını mutlaka alacaktır. Bunun için *Kur'an-ı Kerim,* bizlere ahiret hayatını hiçbir zaman unutmamamız gerektiğini sıkı sıkı tembih eder.

Ey inananlar, şeytanın yolundan gitmeyin. Kim onun yolundan giderse bilsin ki şeytan, ahlâksızlığı ve kötülüğü emreder.

(Nur Suresi, 21. ayet)

Kur'an-ı Kerim bize ibadetlerimizi öğretir

Kur'an-ı Kerim'de, Allah'a ibadet etmemiz emredilir ve ibadetlerimizin temel ilkeleri yer alır. Ancak *Kur'an-ı Kerim*'i nasıl okuyup anlayacağımızı ve ibadetlerimizi nasıl yapacağımızı Peygamberimizden öğreniriz. O, Müslümanlara yapmaları gereken ibadetleri uygulayarak göstermiştir. Ayrıca ondan sadece ibadetlerimizi nasıl yapacağımızı değil, dinimizin bütün kurallarını öğreniriz. Onun hayatı ve davranışları bizim için en güzel örnektir. Sevgili Peygamberimiz, "Ben namazı nasıl kılıyorsam siz de öyle kılın.", "Hacla ilgili ibadetlerinizi benim yaptığım gibi yapınız." buyurmuştur.

Allah, adaleti, iyilik yapmayı, yakınlara yardım etmeyi emreder. Kötülükleri, çirkin işleri, fenalık ve haksızlığı da yasaklar. O, düşünüp tutasınız diye size öğüt verir.

(Nahl Suresi, 90. ayet)

Namaz, günlük ibadetimizdir. Yüce Allah'a bağlılığımızın daima canlı kalmasını sağlar. O, her yönüyle bir temizliktir. Namaz öncesi aldığımız abdestle vücudumuzu temizleriz. Günde beş defa yüzünü kutsal Kâbe'ye dönerek namaz kılan kişinin namazı onu kötülüklerden korur.

Oruç, yılda bir defa Ramazan ayında tutulur. Orucun da maddî ve manevî pek çok faydaları vardır.

Malî bir ibadet olan zekât, zengin Müslümanlarla ilgilidir. Zengin Müslümanlar, her yıl mallarının belli bir miktarını fakirlere verir. Bu, kişiye paylaşma bilinci kazandırır ve toplumsal dayanışmayı güçlendirir.

Hac da gücü yeten Müslümanlara yönelik bir ibadettir. Gücü yetenlerin ömürlerinde bir defa Sevgili Peygamberimizin doğup büyüdüğü Mekke şehrindeki Kâbe'yi ve çevresindeki kutsal yerleri, kurallarına göre ziyaret etmeleri gerekir. Yeryüzündeki bütün Müslümanlar dilleri, renkleri farklı olsa da hep birlikte Rablerine yönelip ibadet ederler.

Bunlardan başka Fıtır sadakası, Kurban gibi başka bazı ibadetler daha vardır.

Yaptığımız her işi iyilik ve güzellikle yapmamız,

iyi düşünmemiz, iyi davranmamız, yardıma muhtaç olana yardım etmemiz de birer ibadettir. Kuruyan bir çiçeğe su vermemiz de ibadettir. Aç olan bir kediye ekmek vermek, kanadı kırık bir serçenin yarasını sarmak da ibadettir. Çünkü bütün canlıları sever ve iyilik yaparken hiçbir karşılık beklemeyiz. Bütün canlıları Allah yaratmıştır. Biz, yaratılanı yaratandan ötürü severiz.

İbadetlerimiz bizi, yaratıcımız ve rabbimiz olan Allah'a yakınlaştırır. İnsan, bedeni ve ruhu olan bir varlıktır. Nasıl yaşamak için vücudumuzun yemeye, içmeye ve uyumaya ihtiyacı varsa ruhumuzun da böyle birtakım ihtiyaçları vardır. Biz, ruhumuzun bu ihtiyaçlarını ibadet ederek karşılarız. Yaptığımız ibadetlerle hem Allah'a karşı görevimizi yerine getirir hem de ruhumuzu besleriz. İbadet, imanımızı güçlendirir ve ruhumuzu yüceltir. Kalbimize Allah sevgisini yerleştirir.

Rabbimiz, yaptıklarımızın hesabını vereceğimiz günde beni, annemi, babamı ve inananları bağışla!

(İbrahim Suresi, 41. ayet)

Kur'an-ı Kerim bize dua etmeyi öğretir

Kur'an-ı Kerim'de güzel dualar vardır. Rabbimiz, *Kuran-ı Kerim*'de bize kendisine nasıl dua edeceğimizi öğretir. Bu şekilde kitabımızda pek çok dua vardır. Dualarla bizi yaratan Rabbimize, bize verdiği sayısız nimetler için teşekkür ederiz. Bir sıkıntıya düştüğümüzde, daralıp bunaldığımızda ellerimizi açar ona dua eder, ondan yardım isteriz. Yüce Rabbimiz, bizim sesimizi işitir ve içtenlikle yaptığımız duaları kabul eder.

Dua, ibadetin özüdür. Allah ile kulu arasında sımsıkı bir bağ kurar. Allah, kalplerimizde tuttuğumuz gizli sırlarımızı bildiği gibi en çaresiz, yardıma en muhtaç olduğumuz anlarda da bizi görür, sesimizi işitir ve sıkıntılarımızı gidererek bize yardım eder. O, insanların sıkıntıya uğramasını hiç istemez.

Bizlere düşen içtenlikle Rabbimize yönelmek, gönülden ona

Biz, insana anne ve babasına güzel davranmasını tavsiye ettik.
(Ahkâf Suresi, 15. ayet)

dua etmektir. Gizli açık her şeyi bilen Rabbimiz, insanların dış görünüşlerine değil kalplerine bakar.

Kur'an-ı Kerim bize ahlâklı olmayı öğretir

Kur'an-ı Kerim güzel ahlâk ilkelerini açıklar ve bunlara uygun davranmamızı ister. İnsanların mutlu olmaları bu ilkelere uymalarına bağlıdır. Anne ve babaya iyilik ve güzel davranma, akrabaya, yoksula, yolda kalana yardım, israftan kaçınma, verdiği sözü yerine getirme, güvenilirlik, kötü davranışlardan uzak durma, yetim malına göz dikmeme, kimsenin canına ve malına zarar vermeme, sevgi, saygı, kardeşlik, eşitlik, doğruluk, dürüstlük, hakkı ve adaleti gözetme, yardımseverlik, dayanışma, kaynaşma, işi güzel yapma, çalışkanlık, cömertlik vs. gibi güzel ahlâk ilkeleri, insanları dünyada ve ahirette mutluluğa ulaştırır. Allah'ın koyduğu ölçüleri çiğnemekten sakınmak, her zaman iyilik yapmak, sözünde durmak, iffet ve haya sahibi olmak da *Kur'an-ı Kerim*'in en çok özendirdiği güzel ahlâk ilkelerindendir.

Kur'an-ı Kerim'in en çok gözetilmesini istediği ilkelerden biri de adalettir. Adalet, herkesin hakkını gözetip korumak ve haksızlık etmemektir. Rabbimiz din, dil ve ırk ayrımı gözetmeden insanlar arasında adaletle davranmamızı emreder. Müslümanlar, bu uyarı gereğince tarih boyunca farklı dinlere inanan ve farklı milletlerden insanlarla bir arada barış içinde yaşamıştır. Atalarımız, egemenlikleri altında yaşayan Yahudi ve Hristiyanlara hiçbir zaman dinlerini değiştirmeleri için baskı yapmamış ve onları dinlerinde özgür bırakmıştır.

Kişinin ruh güzelliği, ahlâk güzelliğiyledir. Ahlâkı güzel olanın içi de güzel olur. En iyi insan, Allah'a ve peygambere inanıp onların yolunu izleyen ve ahlâkı güzel olan insandır.

Kur'an-ı Kerim, yalan, sahtecilik, aldatma, kendini beğenmişlik, başkalarını küçük görme, kötü söz söyleme gibi çirkin huylardan kaçınmamızı ister.

Böylece *Kur'an-ı Kerim,* insanların barış içinde mutlu ve huzurlu bir şekilde yaşamaları için gerekli olan ahlâk ilkelerini bize bildirmiştir.

İnsanın kendinden başlayarak yaratıcısına kadar uzanan geniş bir sorumluluk alanı bulunur. Rabbine karşı sorumluluğunu ibadet ederek; insanlara karşı sorumluluğunu ise onların haklarına saygı göstererek yerine getirir.

Kur'an-ı Kerim bize helâli ve haramı, iyiyi ve kötüyü, doğruyu ve yanlışı öğretir

Kur'an-ı Kerim, bize Allah'ın neyi helâl neyi haram kıldığını bildirir, iyi ve kötünün ne olduğunu öğretir, iyiliklerin ve güzelliklerin yaygınlaştırılmasını, kötülüklerden kaçınılmasını ister. Çünkü helâl ve iyi işler bize huzur verir, kötülükler ve günahlar ise gönlümüzü karartır.

Kur'an-ı Kerim, helâl kazanca ve yararlı işlere çok önem ve değer verir. Helâl yoldan kazanç elde edilmesini, yiyip içtiğimiz şeylerin helâl ve temiz olmasını ister. Domuz eti ve ölmüş hayvan eti gibi haram kılınan şeyleri yemeyi yasaklar. Alkollü içkiler ve uyuşturucu maddelerden uzak durmamızı ister. Yolsuzluk, hırsızlık, karaborsacılık, faizcilik, kumar, rüşvet ve gasp gibi haksız kazanç yollarını büyük günah sayar.

Kur'an-ı Kerim, bütün insanlara iyi davranılmasını emreder; zulmü ve haksızlık etmeyi, insanların kusurlarını ve eksiklerini aramayı, onlarla alay etmeyi, onları küçük görmeyi, iftira etmeyi ve çirkin adlar takmayı yasaklar. Böylece temiz, güve-

Rabbin, kendisinden başkasına asla ibadet etmemenizi, anne babanıza iyi davranmanızı emretti. Eğer onlardan biri ya da her ikisi, senin yanındayken ihtiyarlarsa sakın onlara "öf" bile deme; onları azarlama, onlara tatlı ve güzel söz söyle.

(İsra Suresi, 23. ayet)

nilir, karşılıklı saygı ve barış içinde yaşayan, insanlık için örnek bir toplum oluşturulmasını ister.

Kur'an-ı Kerim, kendimiz, komşularımız ve çevremiz ile barışık olmayı ister. İnsanları incitecek ve rahatsız edecek tutum ve davranışlardan uzak durmayı öğütler. Daima iyilikten ve güzellikten yana olmamızı ister. Yakınlarımızdan başlamak üzere muhtaç olanlara yardımı emreder.

Kur'an-ı Kerim aile hayatına önem verir

Kur'an-ı Kerim, ailenin toplum hayatındaki yerine dikkat çeker; aile hayatının sevgi, saygı ve huzur içinde devam edebilmesi için aile fertlerinin karşılıklı görevlerini bildirir. Çocukların iyi ve ahlâklı birer insan olarak yetiştirilmesini emreder. Anne ve babaya saygı gösterilmesini ister. Akrabalık ilişkilerine önem verir. Yetimlere ve yoksullara sahip çıkılmasını emreder.

Kur'an-ı Kerim bize sevmeyi öğretir

Kur'an-ı Kerim bizden ailemizi, anne ve babamızı sevmemizi ve onlara saygılı olmamızı ister. Çünkü bizi dünyaya getiren anne ve babamızdır. Onları çok severiz. Bu sebeple anne ve babamıza, kardeşlerimize karşı saygılı olmalıyız.

Kur'an-ı Kerim bizden akrabalarımızı sevmemizi, onlarla her zaman iyi geçinmemizi ister. Komşularımızı da sevmeli, onlarla iyi geçinmeli ve zor zamanlarında onlara yardımcı olmalıyız. Çünkü insanlar komşularıyla yan yana yaşar. Onların acılarını paylaşarak azaltır, sevinçlerini paylaşarak çoğaltırız.

Kur'an-ı Kerim bizden bütün insanları sevmemizi ister. Hangi ırktan ve renkten olursa olsun, hangi boydan ve soydan

Gerçekten Hazreti Muhammed (sas.), sizin için güzel bir örnektir.
(Ahzab Suresi, 21. ayet)

olursa olsun bütün insanları severiz. Çünkü Allah, insanları eşit yaratmıştır. Kimsenin kimseye üstünlüğü yoktur. Gerçek üstünlük Allah'a karşı gelmemekte, onun sevgisini kazanmakta, ona karşı gelmekten sakınmakta ve ona yakın olmaktadır. Birbirimizi severek dünyayı gül bahçesine çevirmek elimizdedir. Kavga ve savaşlar insanoğluna gözyaşından başka ne getirdi? Hiçbir şey insan hayatından daha değerli değildir. Yüce kitabımızda, bir insanı yaşatmanın bütün insanlığı yaşatmak kadar değerli olduğu vurgulanır. Yine kitabımızda, bir insanı öldürmenin de bütün insanları öldürmek gibi olduğu yazılıdır.

Kur'an-ı Kerim bizden kimsesiz, evi barkı olmayanlara yardım eli uzatmamızı ister. Çünkü biz insanız. Kimi kimsesi olmayanlara, yolda kalmışlara yardım etmek bizim insanlık görevimizdir. İnsan olduğumuz için herkese iyilik yaparız.

Kur'an-ı Kerim bizden canlı cansız bütün varlıkları sevmemizi ister. Gökyüzünde geceleyin parıldayan yıldızları, ayı, güneşi, yağmuru, saçlarımızı okşayan rüzgârı severiz. Çağıldayan ırmakları, rengarenk çiçekleri, papatyaları, uçuşan kelebekleri, ağaçlarda cıvıldaşan kuşları severiz. Onlar bize yaratıcımızı hatırlatır. Onlar bize yeryüzünde en değerli varlığın insan olduğunu hatırlatır.

Kur'an-ı Kerim bizden, bizi en güzel biçimde yaratan Allah'ı sevmemizi ister. Çünkü dünyada her şey bizim için yaratılmıştır. Bizi çok seven Rabbimizi biz de çok severiz. İnsanlara bilmeyi ve sevmeyi öğreten yüce kitabımızı da çok severiz.

Kur'an-ı Kerim çocukların sevilmesini ister. Çocuklar sevgiye öyle muhtaçtır ki onları anneleri sevgiyle büyütür. Hele bebekler, sanki sevilmek için yaratılmıştır. Çiçekleri canlı tutan nasıl su ve topraksa, çocukların da böyle ilgi ve sevgiye ihtiyacı vardır. Bu sebeple *Kur'an-ı Kerim* kimsesiz çocukların, öksüz ve yetimlerin daha çok sevilmesini ve gözetilmesini ister.

Çocuklar, tertemiz ve günahsız olarak dünyaya gelir. *Kur'an-ı*

Kerim'de, onların gelişi hep müjde sözcüğüyle anlatılır. Onlar birer müjdedir! Allah'tan gelen bir müjde!

Çocuklar, Yüce Rabbimizin bir hediyesi ve göz aydınlığıdır. *Kur'an-ı Kerim* onlara göz aydınlığı diyor. Anneler, babalar, dedeler, nineler ve herkes için göz aydınlığı.

Kur'an-ı Kerim'e göre yine onlar, dünya hayatının süsü ve ziynetidir. Onlar, Yüce Allah'ın sanatının incelikleriyle doludurlar.

Sevgili Peygamberimiz çocukları çok sever, onlara büyük değer verirdi. Onların ağlamasını duyunca, daha fazla üzülmesinler diye hemen namazı bitirirdi. Onları dizine oturtur, "Bunlar, cennetin kokuları!" derdi. Onların incitilmesine hiç dayanamazdı. Hele yetimlerin üzülmesine asla tahammül edemezdi. Onları sırtına alarak oyunlar oynar, onlarla şakalaşırdı. Onlara selâm verir, hatırlarını sorardı. Onları kucaklar, öper, okşar, sırtında taşırdı ve onların oyunlarına katılırdı. Onların acılarını ta yüreğinin derinliklerinde hissederdi.

Böylece büyükler de onlara nasıl davranılacağını Peygamberimizden ve ona gönderilen *Kur'an-ı Kerim*'den öğrendi.

Kur'an-ı Kerim'den çocuklara öğütler

"İbrahim bunu kendi oğullarına da vasiyet etti, Yakup da öyle. 'Oğullarım! Allah sizin için bu İslâm'ı seçti. Siz de ancak Müslümanlar olarak hayatınızı tamamlayın.' dedi.

Yoksa siz Yakup'un, hayata gözlerini yummadan önce çocuklarına 'Benden sonra kime ibadet edeceksiniz?' dediği, onların da 'Senin ilâhına ve ataların İbrahim, İsmail ve İshak'ın ilâhı olan tek bir ilâha ibadet edeceğiz; bizler ona boyun eğmiş Müslümanlarız.' dedikleri zaman orada hazır mı bulunuyordunuz?" (Bakara Suresi, 132-133. ayet)

Çocuklarınız erginlik çağına geldiklerinde, kendilerinden öncekilerinizin istedikleri gibi izin istesinler. İşte Allah ayetlerini size böyle açıklar. Allah hakkıyla bilendir, hüküm ve hikmet sahibidir.

(Nur Suresi, 59. ayet)

"Hani Lokman oğluna öğüt vererek şöyle demişti: Yavrum! Allah'a ortak koşma! Çünkü ortak koşmak elbette büyük bir zulümdür.

İnsana da anne babasına iyi davranmasını emrettik. Annesi onu her gün biraz daha güçsüz düşerek karnında taşımıştır. Onun sütten kesilmesi de iki yıl içinde olur. Bu yüzden insana şöyle emrettik: Bana ve anne babana teşekkür et. Dönüş banadır.

Eğer, hakkında hiçbir bilgi sahibi olmadığın bir şeyi bana ortak koşman için seninle uğraşırlarsa, onlara itaat etme. Fakat dünyada onlarla iyi geçin. Bana yönelenlerin yoluna uy. Sonra dönüşünüz ancak banadır. Ben de size yapmakta olduğunuz şeyleri haber vereceğim.

Lokman öğütlerine şöyle devam etti: Yavrum! Şüphesiz yapılan iş bir hardal tanesi ağırlığında olsa ve bir kayanın içinde, yahut göklerde ya da yerin içinde bile olsa Allah onu çıkarır getirir. Çünkü Allah en gizli şeyleri bilendir, her şeyden hakkıyla haberdar olandır.

Yavrum! Namazı dosdoğru kıl. İyiliği emret. Kötülükten alıkoy. Başına gelen musibetlere karşı sabırlı ol. Çünkü bunlar kesin olarak emredilmiş işlerdendir.

İnsanlardan onları küçümseyerek yüz çevirme ve yeryüzünde böbürlenerek yürüme. Çünkü Allah kendini beğenmiş övünüp duran kimseleri asla sevmez.

Yürüyüşünde doğal ol. Sesini alçalt. Çünkü seslerin en çirkini herhâlde eşeklerin sesidir!" (Lokman Suresi, 13-19. ayet)

OKUYALIM...

ÖRÜMCEK, ADINA İNEN SUREYİ ANLATIYOR.

Ben bir küçük örümceğim. Hemen öyle yüzünüzü buruşturmayın. Biliyorum, pek çoğunuz görüntümden hoşlanmaz, hatta korkar. Ancak şunu unutmayınız ki Rabbimiz hiçbir şeyi boşuna ve başıboş yaratmamıştır. O, *Kur'an-ı Kerim*'de benden söz etmiş ve Hazreti Muhammed (sas.) de onun emriyle *Kur'an-ı Kerim*'in 29. suresine benim adımı (Ankebut) vermiştir. Size kısaca bu sureyi tanıtayım.

Ankebut suresi 69 ayettir. Burada anlatılan temel konular arasında Allah'a iman, anne ve babaya itaat etmenin önemi, kötülük yapanların acı sonu, inanıp iyi işler yapanların iyiliklerinin en güzel biçimde ödüllendirileceği anlatılıyor. Ayrıca namaz kılmanın insanı kötülüklerden alıkoyacağı, Allah'ı anmanın büyük bir ibadet olduğu, insanların rahat içindeyken onu anmayı ve ona dua etmeyi ihmal ettikleri vurgulanıyor. Yaratılan her canlının mutlaka bir gün öleceği, yalan söylemenin çok çirkin olduğu, herkesin sadece kendi günahından sorumlu tutulacağı bildiriliyor. Yine bu surede peygamberlerden Nuh, İbrahim, Lut, Şuayp ve Hud Peygamberin hikâyeleri yer alıyor.

Şimdi gelelim surenin bizimle olan ilişkisine. Sure, adını 41. ayetteki örümcek ağı benzetmesinden almıştır. Buradaki benzetme, gerçek karşısında zayıf ve dayanıksız olan sahte inanç ve değerleri anlatmaktadır. Ankebut, dişi örümcek demektir. Dişi örümcek, ağını ördüğü zaman oracıkta eşini öldürür. Daha sonra o ağa giren sinek ve böcekler tuzağa düşer. Yaptığımız ev bize göre hayli sağlamdır. Hatta örümcek ağının iplikçikleri, aynı kalınlıktaki çelik telden daha sağlamdır.

Allah'tan başka dost edinenlerin durumu örümceğe benzer. Örümcek yuva yapar, ama en dayanıksız yuva onunkidir. Keşke onlar bunu bilseydi!

(Ankebut Suresi, 41. ayet)

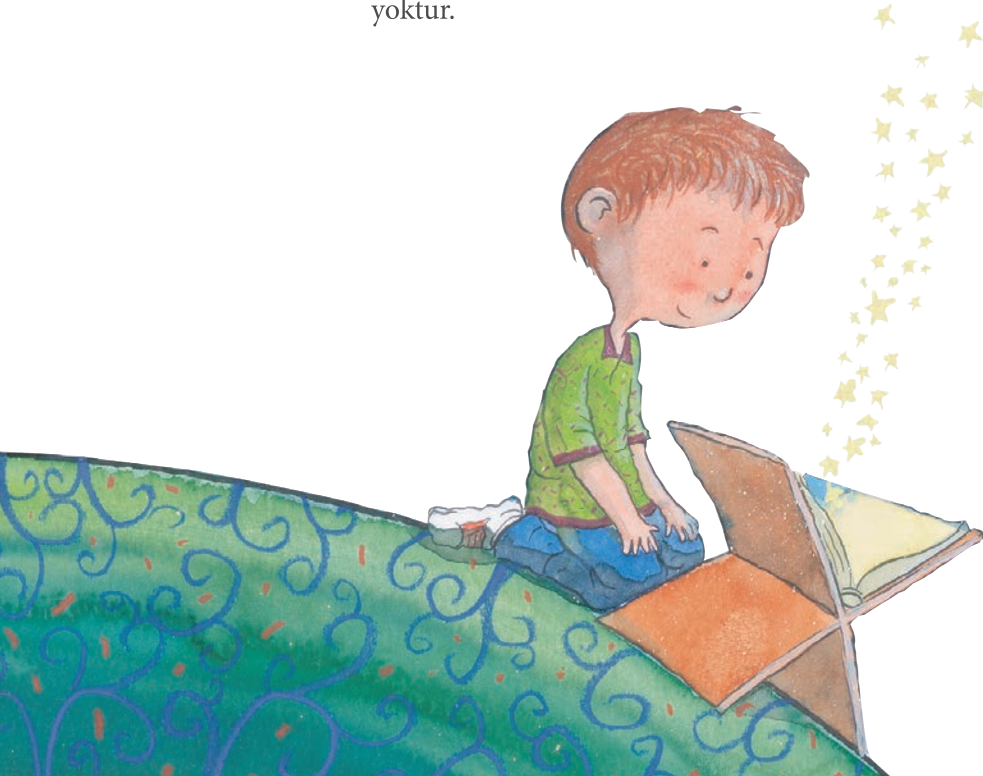
İnsanlar bilmezler, ama ben size söyleyeyim. Biz örümcekler, öncelikle öreceğimiz yerin matematiksel ve geometrik hesabını yaparız. Ördüğümüz ağlar, bizim hem yatağımız hem ulaşım aracımız hem uyarı cihazımız hem de zırhımızdır. Ağımız bize göre sağlam ise de örümcek yuvasının dayanıksızlığı herkes tarafından bilinen bir gerçektir. Örümcek evi, ne gölge yapar ne de korur. Bir rüzgârda veya ufak bir dokunuşta ne yazık ki yıkılır.

İşte surede anlatılan olaylar ve verilmek istenen mesaj, bu örnek etrafında dönüp durduğu için örümcek benzetmesi surenin sembolü kabul edilir. Örümceğin yaptığı yuva ne kadar zayıfsa Allah'tan başkasının destek ve yardımına güvenenlerin dayanağı da öylesine zayıftır. İnsanlar çoğu kez önemsedikleri bazı güç ve kuvveti, yeryüzünün asıl güç ve kuvveti kabul eder. Yine pek çok kimse en önemli güç olarak makam, para ve malı görür. Kendini bunları elde etmeye adar. Birçoğu da faydasız bilginin peşinde koşup durur. Bazen de insanlar, silâhı ve kaba kuvveti her şeyden üstün görür. Hâlbuki asıl onları yaratan ilâhî gücü görmeleri gerekir.

İşte Yüce Allah, bütün bunları örümceklerin bir üfürüş ve dokunuşlukla yıkılan zayıf ağına benzetmektedir. Gerçek güç ve kuvvet onun dostluğudur. Bunun dışındakiler ne kadar kuvvetli görünseler de Allah katında onların değeri bir örümcek gibidir. Onlar, Yüce Allah'ın dilerse kendini tanrı sanan Nemrut'u bir sivrisinekle yok ediverdiğini ve Hazreti Muhammed'i (sas.) öldürmek için gizlendikleri mağaranın kapısına kadar gelen silâhlı insanları bir örümcekle yanılttığını bilmezler mi? Bilirler, ama gerçekleri görmek işlerine gelmez.

Hazır konu buraya gelmişken beni çok mutlu eden bir olayı da sizinle paylaşayım. Ben aynı zamanda Hazreti Muhammed'in (sas.) Mekke'den Medine'ye yaptığı kutlu hicret yolculuğunda önemli bir görev üstlenen örümceğim. Yüce Allah, Hazreti Muhammed (sas.) ve yol arkadaşı Hazreti Ebubekir'i korumak için mağaranın kapısına ağ örme görevini bana verdi. Benim için daha büyük bir mutluluk ise Hazreti Muhammed'in (sas.) nurlu yüzünü görmüş olmamdır. Onunla ve yol arkadaşıyla geçirdiğim üç gün, hayatımın en güzel günleridir. Bu benim için ne güzel bir mutluluktur!

Eğer sizler de sadece Allah'a güvenir ve dayanırsanız önünüze çıkacak her türlü zorluğu kolaylıkla aşarsınız. Yüce Allah'a sığının, çünkü ondan büyük yardımcı ve gerçek dost yoktur.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

KISSALARDAN HİSSEMİZE DÜŞENLER

İlk insan ilk peygamber

Allah önce Âdem babamızı yarattı. Sonra Havva annemizi yarattı. İkisini birbirine eş yaptı. Onlara varlıkları ve onların adlarını öğretti. Âdem'e Havva demeyi, Havva'ya Âdem demeyi öğretti. Onlara her şeyi bilmeyi, her şeyi tanımayı öğretti. Âdem babamıza peygamberlik verdi. Bütün insanlar Hazreti Âdem ile Havva'nın çocuklarından çoğaldı. Yeryüzünün değişik yerlerine yayıldılar. Yeryüzünde çeşitli diller ve ırklar meydana geldi. Beyaz ve siyah tenliler Hazreti Âdem ile Havva'dan çoğaldı. Sarışın, kumral ve esmerler de Hazreti Âdem ile Havva'nın çocuklarıdır. Saçlarımızın rengi, gözlerimizin rengi başka başka olsa da, değişik dilleri konuşsak da bir yüreğimiz, iki elimiz ve iki ayağımız var. Hepsinden de öte bir aklımız var. Bütün bunları bize *Kur'an-ı Kerim* öğretiyor. O yazmasaydı bizler insanların nasıl yaratıldığını, nasıl çoğaldığını, yeryüzüne niçin dağıldığını bilemeyecektik. Yeryüzünün insanların hizmetine verildiğini kitabımız yazdığı için biliyoruz.

Hazreti Âdem'den önce melek ve cin adını taşıyan varlıklar yaratılmıştı. Allah, meleklere yeryüzünde insanı yaratacağını söyleyince onlar, Rabbimiz dediler; biz sana kulluk ediyoruz. Seni övüyoruz, yüceltiyoruz. Doğrusu yaratacağın insanın yeryüzünde kan akıtmasından, bozgunculuk yapmasından endişe ediyoruz. Allah, sizin bilmediğinizi ben bilirim, diyerek ilk insan ve ilk peygamber Hazreti Âdem'i topraktan yarattı. Sonra ona can verdi.

Allah, Hazreti Âdem'e her şeyin adını öğretti. Güneşe güneş, toprağa toprak, rüzgâra rüzgâr, çiçeğe çiçek, kuşa kuş demeyi öğretti. Ne kadar varlık varsa hepsinin adlarını Hazreti Âdem öğrendi. Hâlbuki Allah, meleklere bunları öğretmemişti. Hazreti Âdem'i ve ondan çoğalacak insanları diğer varlıklardan üstün kıldı. Rabbimiz, Hazreti Âdem'den varlıkların adlarını meleklere söylemesini istedi. Hazreti Âdem bütün adları söyleyince, melekler Allah'ın emriyle Hazreti Âdem'e secde ederek onun üstünlüğünü kabul etti. Yalnızca şeytan Allah'ın emrini dinlemedi ve Hazreti Âdem'in üstünlüğünü kabul etmedi. Kendisinin ateşten yaratıldığını söyleyerek topraktan yaratılan Hazreti Âdem'i küçümsedi. Büyüklük taslayarak Allah'a karşı geldi. Hâlbuki ateşi de toprağı da Allah yaratmıştı; ateşin toprağa ne üstünlüğü olabilirdi! Hazreti Âdem topraktan yaratıldığı için değil, Allah tarafından kendisine akıl ve irade verildiği için üstündü.

Allah, kendisine karşı gelen, büyüklenip böbürlenen ve insanı küçümseyen şeytanı kıyamete kadar lânetledi. Ona, insanların ölüp tekrar dirilecekleri güne kadar zaman tanıdı. Şeytan, pişman olup yaptığı hatadan ötürü özür dilemek yerine, dik başlılığı seçti. Allah'a karşı gelmeye devam etti. İnsanları iyilik yapmaktan alıkoyacağını ve güzelliklerden uzaklaştırmak için

elinden geleni yapacağını söyledi. Böylece şeytan, bütün güzelliklerin düşmanı oldu.

Allah Hazreti Âdem'den sonra Havva'yı yarattı. Onu Hazreti Âdem'e eş yaptı. Sonra onları cennete koydu. Onlara, bir ağacın meyvesini yemelerini yasakladı. Ayrıca şeytanın, insanların düşmanı olduğunu, ondan uzak durmaları gerektiğini öğütledi.

Şeytan, yasak ağacın meyvelerinden yerlerse ölümsüzleşeceklerini söyledi ve onları kandırarak yasak ağacın meyvesinden yemelerini sağladı. Hazreti Âdem ile Havva yaptıklarının kötü bir şey olduğunu anladı ve pişman oldular. Şeytanın hilesine kandıkları için onun gibi sonsuza kadar kötü kalmaktan ve cehenneme gitmekten endişe ettiler. Allah onların pişman olup çok üzüldüklerini gördü. Tövbelerini kabul etti ve onları cennetten yeryüzüne gönderdi. Böylece insanın dünyadaki hayatı başlamış oldu.

Hazreti Âdem ile Havva, Allah'tan kendilerine çocuk vermesini istediler. Allah da onlara pek çok erkek ve kız çocuğu verdi. Böylece dünyada insan soyu çoğalmaya başladı. Hazreti Âdem kendi çocuklarına peygamber oldu. Allah, onu şeytanın hilelerinden korudu.

Hazreti Âdem'in oğullarından Habil ve Kabil adındaki iki kardeş, Allah'a birer adak sunmuşlardı. Habil'in adağı kabul edilmiş, Kabil'in adağı ise kabul edilmemişti. Şeytan, Kabil'in kalbini kardeşine karşı kıskançlık ve kinle doldurdu. Sonunda Kabil kardeşini öldürdü. Yeryüzünde ilk defa kan dökülmüştü. Şeytan, bu öldürme işine çok sevindi. Kabil, kardeşinin cesedini ne yapacağını bilemedi. Şaşkın bir şekilde beklerken bir karga gördü. Karga, ölmüş bir kargayı toprağa gömmek için ayaklarıyla yeri eşeliyordu. Kabil, kendisinin de böyle yapabi-

leceğini düşündü. Toprağı kazdı ve kardeşi Habil'i oraya gömdü. O günden sonra ölen her insan toprağa gömüldü.

Nihayet iyice yaşlanan Hazreti Âdem öldü. Onu da toprağa gömdüler.

Hazreti Âdem yaratılan ilk insandı, insanoğlunun atasıydı. İlk elbiseyi o giydi. Toprağı ilk o sürdü, ekip biçti. Bildiklerini çocuklarına öğretti. Onlara iyilik yapmayı, iyi insan olmayı ve selâm vermeyi öğütledi.

Hazreti Âdem, bizim ilk peygamberimizdir ve onun hayatı en güzel *Kur'an-ı Kerim*'de anlatılır.

Nuh'un gemisi

Aradan uzun yıllar geçti. Hazreti Âdem'den sonra insanlar çoğalıp yeryüzüne yayıldı. Topluluklar hâlinde yaşamaya başladı. İnsanlar zamanla peygamberlerin yolundan ayrılarak putlara tapmaya başladılar. Kendi elleriyle yaptıkları putlara tanrı diyor ve onlara ibadet ediyorlardı. Hazreti Âdem'in çocukları olduklarını unutmuşlardı. Güçlü ve zenginler, zayıf ve güçsüzleri eziyordu. Kalpleri katılaşmış, merhameti ve iyilik yapmayı unutmuşlardı. Kısaca toplumda barış ve huzur kalmamıştı. Allah, o toplumun arasından Hazreti Nuh'u seçerek peygamberlikle görevlendirdi. Hazreti Nuh, kimseye haksızlık etmeyen, herkesin güvendiği ve sevdiği bir kişiydi. Muhtaç olanlara elinden geldiği kadar yardım eder, doğru bildiğini çekinmeden söylerdi.

Hazreti Nuh, peygamber olduktan sonra yaşadığı toplumu Allah'a inanmaya ve sadece ona kulluk etmeye çağırdı. Kendisinin bir uyarıcı olduğunu, Allah'ın sevmediği işleri yapmaya devam ettikleri sürece barış ve huzur bulamayacaklarını söy-

ledi. Hazreti Nuh'un bu güzel çağrısına inanmadıkları gibi kendisiyle ve inananlarla alay ettiler. Ona, "Sen de bizim gibi bir insansın, sana neden inanacakmışız?" dediler. Olanca çabasına rağmen çok az kişi Allah'a iman etti. Diğerleri putlara tapmayı, kötülük yapmayı ve güçsüzlere haksızlık etmeyi sürdürdü. İnkâr edenler, Hazreti Nuh'u deli olmakla suçladılar. Ellerinden geldiğince onun güzel çağrısını engellemeye çalıştılar. Nuh Peygambere ve inananlara yaptıkları baskıları öylesine artırdılar ki sonunda onları ölümle tehdit ettiler. O, sabırla toplumuna güzel öğütler vermeye devam etti.

Şehrin önde gelenleri ve zenginlerinin katı kalpleri yumuşamadı ve inkârlarında inat ettiler. Nuh Peygamber, ellerini açıp Allah'a dua etti: "Ey Rabbim, benim sözlerimi yalanlıyorlar, bana yardım et!" Bunun üzerine inkâr edenler Nuh Peygambere, "Kendisinden yardım istediğin Rabbin bizi cezalandırsın da görelim." diyerek meydan okudular. Nuh Peygambere ve inananlara yapılan baskılar artık dayanılmaz hâle gelmişti. Bunun üzerine Hazreti Nuh, "Ey Rabbim, beni ve iman edenleri kurtar!" diye dua etti. Allah, Nuh Peygambere bir gemi yapmasını bildirdi. O güne kadar hiç gemi yapılmadığı için kimse gemi yapmayı bilmiyordu. Allah, Nuh Peygambere gemi yapmasını öğretti. Ormandan ağaçlar getirerek büyük bir gemi yaptı. Allah, gemi tamamlandıktan sonra Hazreti Nuh'tan iman edenleri gemiye bindirmesini istedi. Ayrıca gemiye her hayvandan birer çift almasını emretti. İnkâr edenler, yaklaşmakta olan büyük felâketi anlayamadılar. Ertesi gün gökler kara bulutlarla kaplandı ve şimşekler çaktı. Çok geçmeden bardaktan boşanırcasına yağmur yağmaya başladı. Yağmur dinmek bilmeden yağıyor, yağıyordu. Her yeri sular kaplamaya başlamıştı. İnkâr edenler dağlara doğru kaçıştılar. Ancak bu onları kurtarmaya yetmedi. Yağmur öylesine yağdı

ki bir karış toprak kalmayıncaya dek her yer sularla kaplandı. Nuh Peygamberin gemisiyle alay eden inkârcıların hepsi boğularak öldü.

Günlerce yağan yağmur dinmiş, bulutlar dağılmıştı. Güneş, uzun bir ayrılıktan sonra yeryüzüne ışıklarını cömertçe saçmaya başladı. Allah, kendisine iman etmiş bir avuç insanı kurtarmıştı.

Sular yavaş yavaş çekildi. Dağlar, ovalar yeniden belirmeye başladı. Yeryüzünde yeni bir hayat başladı. Bu sebeple Hazreti Nuh, Hazreti Âdem'den sonra insanlığın ikinci atası sayılır.

Hazreti Nuh da bizim peygamberimizdir. İlk gemiyi o yaptı ve onun hayatı en güzel *Kur'an-ı Kerim*'de anlatılır.

Ateşte gül bahçesi

Hazreti Nuh'tan sonra insanlar yeryüzünde yeniden çoğaldılar. Yeni yeni şehirler kurup topluluklar hâlinde yaşamaya başladılar. İnsanlar, zaman geçtikçe peygamberlerin kendilerine öğrettiği doğru yoldan ayrılıp kötülük yapmaya, Allah'ı bırakıp başka tanrılara tapmaya başladılar. Allah, insanlara yüce dinini hatırlatmak için birçok peygamber gönderdi. Hazreti İbrahim bu peygamberlerden biridir. O, bugün bir bölümü Anadolu'da bulunan Babil ülkesinin halkına peygamber olarak gönderildi. Burada insanlar güneşe, aya, yıldızlara ve kendi elleriyle yaptıkları putlara tanrı diye tapıyorlardı.

İbrahim, peygamber olmadan önce bir gece gökyüzündeki yıldızlara ve aya bakarak, "Nasıl oluyor da insanlar bunlara tanrı diye tapıyor?" diye düşündü. Geceleri ışıl ışıl parlayan yıldızlar ve gökyüzünün güzel süsü olan ay, gündüz olunca kayboluyordu. "Bir görünüp bir kaybolan ay ve yıldızlar be-

nim Rabbim olamaz." dedi. Sürekli düşünüyordu. Bir sabah alacakaranlıkta kalktı ve güneşin doğuşunu seyre daldı. Güneş olanca güzelliğiyle parlıyordu. Gün boyunca güneşi izleyip durdu. Güneş de akşam üzeri sessizce süzülerek kayboldu. İbrahim, güneşin de insanların Rabbi olamayacağını düşündü. İnsanları anlamakta güçlük çekiyordu. Her şeyi; insanları, güneşi, yıldızları ve ayı yaratan yüce bir yaratıcı olmalıydı. Günlerce bunları düşündü ve sonunda evrenin yaratıcısı olan Allah'a iman etti.

İbrahim Peygamber güzel huylu, iyiliksever ve cömert biriydi. Misafirlerini ağırlamayı onlara ikram etmeyi ve yoksullara yardım etmeyi çok severdi. Allah, önceki peygamberler gibi onu ve halkını da iyilik yapmaya, kötülüklerden vazgeçmeye çağırdı.

Hazreti İbrahim'in babası da puta tapıyordu. Babasının bu durumu onu çok üzüyordu. Bir gün babasına, "Sevgili babacığım, işitmeyen, görmeyen ve sana hiçbir faydası olmayan bu putlara neden tapıyorsun? Babacığım, Allah birdir, onun eşi ve benzeri yoktur." Babası oğlunun bu sözlerine kızarak tepki gösterdi: "Sen nasıl olur da bizim tanrılarımızı inkâr edersin?" diyerek oğlunu evinden kovdu. Hazreti İbrahim babasının bu kaba davranışına rağmen Allah'ın babasını bağışlaması ve ona doğru yolu göstermesi için dua etti.

İbrahim Peygamber, halkına bıkmadan usanmadan yalnızca Allah'a ibadet etmeleri, başka tanrılara tapmamaları gerektiğini anlattı.

Babil kralı Nemrut çok acımasız biriydi. Halk onun korkusundan İbrahim Peygamberin çağrısına uzak duruyordu. Bir gün Hazreti İbrahim, Nemrut'a giderek onu Allah'a inanmaya çağırdı. Nemrut kendini beğenmiş bir tavırla, "Bu ülkenin

tanrısı benim. Senin tanrın da kim?” dedi. İbrahim Peygamber “Benim Rabbim Allah’tır. O öldürür ve yeniden diriltir.” dedi. Bunun üzerine Nemrut, ölüm cezasına çarptırılan iki kişiyi çağırttı. Askerlerine, mahkûmların birini öldürün diğerini serbest bırakın diye emretti. Hemen oracıkta askerler mahkûmun birini öldürüp diğerini serbest bıraktılar. Nemrut, Hazreti İbrahim’e dönerek “Bak gördün mü? Ben de öldürür ve diriltirim.” dedi. Bunun üzerine Hazreti İbrahim “Benim Rabbim güneşi doğudan doğurur. Eğer gücün yetiyorsa sen de güneşi batıdan doğur.” Nemrut bu sözler üzerine ne diyeceğini bilemedi. Ancak yine de Allah’a iman etmedi.

Babil şehrinde putların bulunduğu büyük bir tapınak vardı. Halk buraya gelerek putlara hediyeler sunar ve onlara dileklerini yerine getirmeleri için dua ederdi. Bir gün, İbrahim Peygamber, panayırda herkesin eğlenceye daldığı bir vakitte gizlice tapınağa girdi. Elindeki baltayla büyük heykelin dışındaki bütün putları bir bir kırdı. Sonunda baltayı büyük putun boynuna asarak kimseye görünmeden tapınaktan ayrıldı. Babil halkı eğlence bittikten sonra tapınağa gelince gördükleri manzara karşısında dehşete düştü. Bunu kimin yaptığını düşünmeye başladılar. Hazreti İbrahim’in putlara inanmadığını biliyorlardı ve ondan kuşkulandılar. Hemen onu tapınağa çağırdılar ve ona “Putlarımızı sen mi kırdın?” diye sordular. İbrahim, “Şu boynunda balta asılı olan yapmış olmasın? Ona soralım, o belki kimin yaptığını görmüştür.” dedi. Oradakiler bu cevap karşısında şaşırarak bir puta bir de İbrahim’e baktılar. İçlerinden birisi, “İbrahim bizimle alay etme. Sen de bilirsin ki bunlar cansızdır. Ne görür ne de konuşur. O nereden bilsin?” Bunun üzerine Hazreti İbrahim, “İyi güzel de görmeyen, konuşmayan, kendilerini bile korumaktan aciz bu putlara ne diye taparsınız? Âlemlerin rabbi olan Yüce Allah’a iman edin.”

dedi. İbrahim Peygamberin bu sözleri orada bulunanları derinden etkiledi. Olay halk arasında kulaktan kulağa yayılmaya başladı. Bazıları iman ederek putlara tapmaktan vazgeçtiler. Nemrut, bu olayları öğrendiğinde çok hiddetlendi. İbrahim'i öldürmeden ondan kurtulamayacağını anlamıştı. İnananlara gözdağı vermek için onu ateşe atmaya karar verdi. Toplanan odunlar şehrin meydanına dağ gibi yığıldı. İbrahim Peygamber, Rabbinin kendisini koruyacağını biliyordu. Nemrut, belki korkar da inancından vazgeçer diye Hazreti İbrahim'e baktı. Ancak o, en küçük bir endişe ve korku taşımadan dimdik duruyordu. Halk ateşin etrafında toplanmıştı. Ardından İbrahim Peygamberi alev alev yanan ateşin ortasına attılar. Herkes nefesini tutmuş olanları izliyordu. Ateş bir anda gül bahçesine dönüverdi. İnananların gözünde mutlu bir ışıltı belirirken Nemrut ve inkârcılar şaşkınlıktan neredeyse küçük dillerini yutacaklardı. Allah ateşe İbrahim'i yakmamasını emretmişti. Her şeyi yakan ateş, İbrahim'e serin bir gül bahçesi olmuştu. Hazreti İbrahim bu mucize karşısında Rabbine yürekten teşekkür etti.

Bu mucizeden sonra inkârcılar bir daha ona kötülük yapmaya cesaret edemediler.

Hazreti İbrahim, insanları Allah'ın güzel yoluna çağırmak için doğup büyüdüğü topraklardan ayrılıp Mısır'a göç etti. İsmail ve İshak adında iki oğlu oldu. Allah, İsmail ve İshak'ı da peygamberlikle görevlendirdi.

Hazreti İbrahim, ilk defa Hazreti Âdem tarafından yapılan Kâbe'yi, oğlu İsmail ile birlikte aynı temelleri üzerine yeniden inşa etti.

Hazreti İbrahim ve oğlu Hazreti İsmail de bizim peygamberimizdir. Onların hayatı en güzel *Kur'an-ı Kerim*'de anlatılır.

Güzeller güzeli Yusuf

Yakup Peygamber, Hazreti İbrahim'in torunu ve Kenan ülkesine gönderilmiş bir peygamberdi. Yakup Peygamberin on iki oğlu oldu. Yusuf, on birinci, Bünyamin ise en küçük oğluydu.

Yusuf, dünyalar güzeli bir çocuktu. İnsanlar içinde onun kadar güzeli az bulunurdu. Sevimli bir çocuk olduğu için herkese kendini sevdirmeyi başarmıştı. Babası Yakup, ona kardeşlerinden daha çok zaman ayırıyordu. Ancak üvey kardeşleri, babalarının ona gösterdiği ilgiyi kıskanıyordu.

Yusuf, bir gece ilginç bir rüya görmüştü. Rüyasında on bir yıldız, güneş ve ay kendisine secde ediyordu. Gördüğü rüyayı babasına anlattı. Babası Yakup bu güzel rüyadan çok etkilendi ve gözleri yaşardı. Oğlunu sımsıkı kucakladı. Oğlu Yusuf'un ileride peygamber olacağını anlamıştı. Babası, ona rüyasını kardeşlerine anlatmamasını sıkı sıkı öğütledi. Çünkü diğer oğullarının Yusuf'a bir kötülük yapmasından endişe ediyordu. Bu yüzden onu hiç yanından ayırmıyor ve kimselere emanet edemiyordu.

Abileri bir süre sonra Yusuf'un rüyasını öğrendiler. Bu onların kıskançlıklarını bir kat daha artırdı. Sonunda anlaşıp Yusuf'tan kurtulmaya karar verdiler. Aralarında gizli bir plân yaptılar. Hep birlikte ormana gezmeye gitmek için babalarından izin istediler. Hazreti Yakup Yusuf'un gitmesine izin vermek istemedi. Ancak oğulları çok ısrar edip "Babacığım, bu kadar kişiyiz. Bir Yusuf'u mu koruyamayacağız? Ne olur bize izin ver hep birlikte gidelim." deyince babaları çaresiz izin verdi. Kardeşler birlikte yola çıktılar. Evden epeyce uzaklaşmışlardı. Çevrede kimsecikler de yoktu. Artık Yusuf'tan kur-

tulabilirlerdi. Kardeşleri onu hiç acımadan kuyuya attılar. Yusuf, kuyunun kenarındaki bir kayaya tutunarak boğulmaktan kurtulmuştu. Kardeşleri babalarına ne yalan uyduracaklarını düşündüler. Sonunda ormanda avladıkları bir hayvanın kanını Yusuf'un gömleğine sürdüler. Ellerinde kanlı gömlekle ağlayarak eve geldiler. Babalarına, "Babacığım, biz oyun oynamaya dalmışken kardeşimiz Yusuf'a kurt saldırdı. Çok uğraştık, ama onu kurtaramadık. Ancak onun kanlı gömleğini bulabildik." dediler. Hazreti Yakup gömlekte hiçbir yırtık göremeyince oğullarının ona bir kötülük yaptığını anladı. Onların yüzlerine bile bakmadan yanlarından gitmelerini istedi. Gözleri yaşla doldu ve biricik Yusuf'unun acısını yüreğinin derinliklerinde hissetti.

Yusuf kuyuda çaresizlik içinde beklerken Mısır'a giden bir kervan onu kuyudan kurtardı. Mısır'a geldiklerinde kervandakiler Yusuf'u Mısır vezirinin evine hizmetkâr olarak verdiler. Yusuf artık burada kalmaya başladı.

Yusuf büyüyüp genç bir delikanlı olduğunda daha bir güzelleşmişti. Vezirin karısı Yusuf'un güzelliğinden çok etkilenmiş ve ona âşık olmuştu. Evde hiç kimsenin olmadığı bir zaman Yusuf'a ahlâksızca şeyler teklif etti. Yusuf, bu çirkin teklifi kabul etmedi. Çünkü o temiz ahlâklı bir kişiydi. Vezirin karısı istediğini elde edemeyince Yusuf'u kocasına şikâyet etti ve onu haksız yere hapse attırdı.

Yusuf, uzun yıllar hapiste kaldı. Allah, ona rüyaları yorumlamasını öğretti. Hapiste arkadaşlarının rüyalarını yorumluyordu. Yorumladığı rüyalar doğru çıkıyordu. Allah onu, insanları doğruya ve güzele çağırmak için peygamber olarak görevlendirdi.

Bir gece Mısır hükümdarı rüyasında yedi zayıf ineğin yedi

besili ineği yediğini gördü. Yedi yeşil başağın yanında yedi kurumuş başak vardı. Bu rüyayı Mısır'da hiç kimse yorumlayamadı. Hapisteyken Yusuf Peygamberi tanıyan birisi, hükümdara onun rüyaları ne kadar doğru yorumladığını söyledi. Hemen rüyayı yorumlaması için onu hapisten çıkardılar. Yusuf Peygamber, ileride büyük bir kıtlık olacağını ve bunun için tedbir alınması gerektiğini söyledi. Hükümdar, ülkeyi zor günlerin beklediği için Hazreti Yusuf'u hazine sorumluluğuna getirdi.

Yusuf Peygamber yedi yıl süren bolluk döneminde ürünün bir kısmını depolara koydurdu. Yedi yıl sonra kıtlık başladı. Komşu ülkelerden insanlar akın akın Mısır'a yiyecek almaya geldiler. Hazreti Yusuf'un kardeşleri de en küçükleri Bünyamin'i babalarının yanında bırakarak Mısır'a yiyecek almaya geldi. Kardeşleri Hazreti Yusuf'u tanıyamadı, ama Yusuf Peygamber onları tanımıştı. Onlardan kardeşlerini getirmelerini, aksi takdirde bir daha geldiklerinde yiyecek vermeyeceğini söyledi. Verdiği yiyeceğin ücretini de onlara geri verdi. Mısır'a bir sonraki gelişlerinde kardeşleri Bünyamin'i de getirdiler. Hazreti Yusuf, kardeşi Bünyamin'e başından geçenleri anlattı ve onu sevgiyle kucakladı. Bünyamin'i Mısır'da bırakmak için bir plân hazırladı. Kardeşleri şehirden ayrılırken hükümdarın değerli bir eşyasını gizlice Bünyamin'in çantasına koydurttu. Ertesi gün, kardeşleri yola çıktığında bir muhafız onları yolda durdurarak eşyalarını aradı. Bünyamin'in çantasından hükümdarın kayıp olan eşyası çıktı. Bunun üzerine Bünyamin'i tutukladılar. Kardeşlerinin çabası onu kurtarmaya yetmedi. Çaresiz Bünyamin'i bırakarak yurtlarına döndüler. Başlarından geçeni babalarına anlattılar. Hazreti Yakup, oğlu Yusuf'u kaybettiği yetmiyormuş gibi şimdi de Bünyamin'den ayrılmıştı. Ayrılık acısıyla ağlamaktan yorulan gözleri görmez olmuştu. Yine de ümidini kaybetmeden,

"Bana güzelce sabretmek düşer. Allah bir gün yavrularımı bana kavuşturacaktır. O her şeyi bilendir. " dedi.

Bir süre sonra kardeşleri Bünyamin için Mısır'a gittiler. Yusuf Peygamberin yanına gidip kardeşleri Bünyamin'i affedip onun serbest bırakılmasını istediler. Bunun üzerine Yusuf Peygamber, "Siz kardeşiniz Yusuf'a ne yapmıştınız?" diye sorunca, kardeşleri şaşkınlıkla "Yoksa sen Yusuf musun?" dediler. İçlerini bir korku kaplamıştı. Ancak Hazreti Yusuf kendisine kötülük yapan ağabeylerini bağışladı. Onlara "Gömleğimi babama götürün. O beni kokumdan tanıyacaktır." dedi ve onları uğurladı. Yakup Peygamber oğlu Yusuf'un gömleğini bağrına bastı, özlemle kokladı. Gömleği yüzüne gözüne sürdü. İşte o an Yüce Allah sabrının karşılığı olarak gözlerine yeniden ışık verdi. Hep beraber Mısır'a gittiler. Hazreti Yusuf babasına "Babacığım, işte vaktiyle gördüğüm rüyayı Rabbim gerçekleştirdi. Şükürler olsun." dedi.

Yusuf Peygamber uzun yıllar Mısır'da insanları adaletle yönetti. Onlara peygamberlik ve rehberlik yaptı. Hep iyiliğe ve güzelliğe çağırdı.

Hazreti Yakup ve Hazreti Yusuf da bizim peygamberimizdir. Onların hayatı en güzel *Kur'an-ı Kerim*'de anlatılır.

Suda bir bebek: Hazreti Musa

Yakup Peygamberin soyundan gelenlere İsrailoğulları denir. Onlar, Hazreti Yusuf'tan sonra Mısır'a yerleşip burada gittikçe çoğaldılar. Mısır'ı yöneten Firavun, İsrailoğullarına haksızlık edip köle gibi çalıştırıyordu. Firavun, bir gece rüyasında bir ateşin tahtını yerle bir ettiğini gördü. Bu kötü rüyayı İsrailoğullarından doğacak bir erkek çocuğun Firavun'u tahtından

indireceği şeklinde yorumladılar. O yıl doğan bütün erkek çocukları Firavun'un emriyle acımasızca öldürülmeye başlandı. İşte Musa, o yıl doğan bebeklerden biriydi. Annesi, bebeği Musa'nın hayatını kurtarmak için çaresizlik içinde çırpınırken Allah'tan ona bir ilham geldi: "Onu emzir. Başına bir şey gelmesinden korktuğun zaman onu suya bırak. Üzülme, korkma. Çünkü biz onu sana geri vereceğiz."

Annesi, bebeği Musa'yı emzirdi. Sevgili yavrusunu son kez öptü ve onu Rabbine emanet ederek tahta bir beşik içinde Nil nehrine bıraktı. Musa'nın kız kardeşi henüz çocuktu. O da suda tahta beşik içinde akıp giden kardeşini sessizce izliyordu.

Nehrin akıntısıyla bebek Musa'yı taşıyan beşik Firavun'un sarayına kadar geldi. Firavun'un karısı Asiye, nehir kıyısında gezerken sudaki beşiği fark etti. Beşiğin yanına yaklaşarak örtüyü açtığında sevimli bir bebeğin uyuduğunu gördü. Hemen bebeği kucağına alarak onunla ilgilendi. Kendi çocuğuymuş gibi kanı kaynamıştı. Bebeği alıp kocası Firavun'un yanına gidip onun canını bağışlamasını istedi. Firavun'un ikna olmasıyla Musa onların çocukları gibi sarayda yaşamaya başladı. Şimdi bebeğe bir süt anne gerekiyordu. Ancak bebek, hiçbir süt annenin sütünü kabul etmiyordu. Musa'nın kız kardeşi, onu emzirebilecek bir süt anne bildiğini söyleyerek kendi annesinin çağrılmasını sağladı. Durumu haber alan Musa'nın annesi saraya giderek bebeğe süt annelik yapmak istediğini söyledi. Bebek annesinin sütünü kabul etmişti. Böylece Musa, Firavun'un sarayında öz annesiyle birlikte büyümeye başladı. Musa büyüyünce Firavun'un sarayından ayrılıp Hazreti Şuayp'in yurduna gitti ve orada bir süre çobanlık yaptı. Dürüstlüğü ve güzel ahlâkı ile çevresindeki insanları etkilemişti. Orada Şuayp Peygamberin kızıyla evlendi.

Musa, karısı ile birlikte Mısır'a dönmeye karar verdi ve yola çıktılar. Tur dağına geldiklerinde Allah'tan kendisine vahiy geldi ve peygamberlikle görevlendirildi. Yüce Allah Hazreti Musa'ya Firavuna gidip gerçek dini anlatmasını istedi.

Hazreti Musa kendisi gibi peygamber olan kardeşi Hazreti Harun'u yanına alarak Firavuna gitti. Hazreti Musa, onu Allah'ın varlığını birliğini tanımaya ve sadece ona kulluk etmeye çağırdı. Ondan İsrailoğullarına artık kötülük yapmamasını istedi. Ancak Firavun bu çağrıyı reddetti. Ondan peygamberliğini ispat etmesi için bir mucize göstermesini istedi. Hazreti Musa elindeki değneği yere atınca değnek dev bir yılana dönüştü. Firavun bunu bir sihir zannetti ve derhal sihirbazlarını çağırarak onlara "Hemen Musa'nın sihirlerini yok edin." diye emir verdi. Sihirbazlar bütün hünerlerini gösterdiler. Ancak Hazreti Musa'nın değneği bütün sihirleri yok etti. Sihirbazlar Hazreti Musa'nın yaptığının sihir olmayıp bir mucize olduğunu anlayınca Allah'a iman ettiler. Fakat Firavun iman etmedi. Hazreti Musa halkını yanına alarak Mısır'dan çıkmaya karar verdi. Bunu haber alan Firavun, onları yok etmek için ordusuyla peşlerine düştü ve Kızıldeniz kıyısında onları kıstırdı. Hazreti Musa, Yüce Allah'a yardım etmesi için dua etti. Allah ona elindeki değneği denize vurmasını emretti. Hazreti Musa değneğini denize vurunca Kızıldeniz ikiye ayrıldı. Bunun üzerine Hazreti Musa ve yanındakiler denizde açılan yoldan karşı kıyıya geçtiler. Firavun ve ordusu da bu yoldan geçmek isteyince deniz tekrar birleşti. Firavun ve ordusu dev dalgalar arasında boğuldu. Böylece Allah kendisine inananları, inkâr edenlerin kötülüklerinden korudu.

Hazreti Musa ömrü boyunca toplumundan sadece Allah'a ibadet edip ona eş koşmamalarını istedi.

Hazreti Musa da bizim peygamberimizdir. Onun hayatı en güzel *Kur'an-ı Kerim*'de anlatılır.

Demir ustası bir peygamber: Hazreti Davut

Allah, Hazreti Davut'u peygamber seçti ve ona kitap olarak Zebur'u gönderdi. O, sesinin güzelliği ile bilinir. Bu sebeple kültürümüzde güzel sesli kişilere davudî sesli denir. Hazreti Davut'un güzel sesiyle dua etmesinden herkes etkilenirdi.

Allah, insanlara seçip gönderdiği peygamberlere sadece dinî bilgiler öğretmekle kalmamış, onlara günlük hayatlarıyla ilgili bilgiler de öğretmiştir. Allah, Hazreti Davut'a demiri yumuşatıp ona şekil vermesini öğretmiştir. İlk demir ustası Davut Peygamberdir. Böylece toplumu, düşmanlarına karşı savaşırken demirden zırhlarla kendilerini korumuşlardır.

Hazreti Davut da bizim peygamberimizdir. Onun hayatı en güzel *Kur'an-ı Kerim*'de anlatılır.

Kuşlarla konuşan peygamber: Hazreti Süleyman

Allah, Hazreti Davut'tan sonra Hazreti Süleyman'ı peygamber olarak görevlendirdi.

Hazreti Süleyman, Allah'tan büyük bir hükümdarlık istedi. Allah, onun duasını kabul etti. Allah, Hazreti Süleyman'a hayvanların, kuşların dilini öğretti. Ona rüzgâra da hükmetme gücü verdi. Böylece o, bütün canlılara hükmedebilen büyük bir hükümdar oldu.

Hazreti Süleyman'ın ordusunda kuşlar da vardı. Bir gün ordusuyla savaşa çıktığında Hüdhüd kuşunun ortadan kaybolması üzerine onu çağırtıp bunun sebebini sordu. Hüdhüd de ona Sebe ülkesini yöneten Belkıs adlı bir kadın hükümdardan haber getirdiğini söyledi. Sebe halkı güneşe tapıyordu.

Hazreti Süleyman Belkıs'a bir mektup göndererek ona ve halkına Allah'ın varlığını ve birliğini anlattı. Onları yalnızca Allah'a ibadet etmeye çağırdı. Belkıs, vezirlerini toplayıp mektubu okudu ve onlara ne yapılması gerektiğini danıştı. Vezirler, Hazreti Süleyman'a savaş açılması gerektiğini söyledi. Savaş istemeyen Belkıs, Hazreti Süleyman'a hediyeler gönderdi, fakat Hazreti Süleyman bu hediyeleri kabul etmedi. Bunun üzerine Belkıs, Hazreti Süleyman'ı sarayında ziyaret etmek için yola çıktı.

Hazreti Süleyman, Belkıs sarayına gelmeden onun tahtını sarayına getirtti. Tahtını gören Belkıs çok şaşırdı. Üstelik Hazreti Süleyman'ın su üzerindeki billur sarayı da onu çok etkilemişti. Belkıs, insanlara böyle bir gücün ancak yüce yaratıcı tarafından verilebileceğini anladı. Güneşe tapmaktan vazgeçerek âlemlerin rabbi olan Allah'a iman etti.

Hazreti Süleyman, hükümdarlığı sırasında insanlara ve diğer canlılara adaletle hükmetti.

Hazreti Süleyman bizim peygamberimizdir. Onun hayatı en güzel *Kur'an-ı Kerim*'de anlatılır.

Bir bebek konuşuyor: Meryemoğlu İsa

Hazreti Meryem çevresinde güzel ahlâklı ve namuslu bir kadın olarak bilinirdi. Toplumda seçkin bir aile olan İmran

ailesindendi. Allah, Cebrail adlı meleği ona insan şeklinde gönderdi. Hazreti Meryem, tanımadığı bir erkeği karşısında görünce ondan Allah'tan korkmasını ve kendisine bir kötülük yapmamasını istedi. Cebrail ise ona, "Ben Allah'ın elçisiyim. Sana güzel bir erkek çocuk bağışlamak için gönderildim." diyerek müjde verdi. Bunun üzerine çok şaşıran Hazreti Meryem, "Ben evli değilim. Ahlâksız, kötü bir kadın da değilim. Benim nasıl çocuğum olur?" dedi. Cebrail Hazreti Meryem'e, "Evet bu âlemlerin Rabbi için çok kolaydır. Allah, oğlun İsa'yı insanlara bir mucize olarak yarattı. Onun her şeye gücü yeter." dedi.

Günler günleri aylar ayları kovaladı

Hazreti Meryem, doğum zamanı gelince insanlardan uzak bir yerde, bir hurma ağacının altında bebeği İsa'yı dünyaya getirdi. Hazreti Meryem, kucağında bebeğiyle birlikte evine döndü. Onu çok zor bir sınav bekliyordu. İnsanlar, Hazreti Meryem'in evlenmeden bir çocuk doğurmasını şaşkınlıkla karşıladılar ve ona kötü ahlâklı bir kadın gözüyle bakıp kınadılar. İnsanlar ona, "Ey Meryem çok çirkin bir iş yaptın!" dediler. Bunun üzerine Hazreti Meryem, "Ben utanılacak bir şey yapmadım. Bebeğim İsa Allah'ın bir mucizesidir. Bana inanmıyorsanız ona sorun." dedi. İnsanlar yeni doğan bir bebeğin konuşamayacağını biliyordu. Ancak o sırada bir mucize oldu ve bebek İsa konuşmaya başladı: "Ben Allah'ın peygamberiyim. O, beni insanlara doğru yolu göstermem için gönderdi. İyi bir evlât olmamı istedi ve beni aşırılıklardan uzak tuttu. Doğduğumda, öldüğümde ve yeniden diriltildiğimde Allah bana güzellikler verecektir." dedi. İnsanlar, yeni doğmuş bir bebeğin konuşmasına hayret etti. Hazreti Meryem'i suçlamaktan vazgeçip onu rahat bıraktılar.

Hazreti İsa büyüyünce önceki peygamberler gibi insanları Allah'ın birliğine inanmaya, iyilikler yapmaya ve çirkinliklerden uzak durmaya çağırdı. Onun kutlu çağrısına inanmayan insanlar, ona ve inanan arkadaşlarına eziyet ettiler. Ancak Allah peygamberini ve inananları inkârcıların kötülüklerinden korudu.

Hazreti İsa da bizim peygamberimizdir. Onun hayatı en güzel *Kur'an-ı Kerim'de* anlatılır.

Kur'an-ı Kerim: Vahiy Medeniyeti

Hakikat vahiyle açıklandı
Vahiyle aydınlandı insan
Vahiyle ferahladı
Ölüm sonu değildi çünkü
Muştuyu vahiyle aldı
Vahiyle ayrıştı yollar
Hakikat apaçık ortadaydı
İmanla küfür apaçık belli oldu
Kutlu sözlerden gelen
Mümine umut, kâfire korku oldu
Çağ çağ, dalga dalga
Mısır'dan ve Roma'dan
Kudüs'ten ve Mekke'den Medine'den
Karanlığı yırta yırta
Bazen ateşten, bazen bir kuyudan
Bazen bir balığın karnından
Destanlar çağıldatarak
Vahiyle arındı
Vahiyle yoğruldu zaman.